

GARĪGĀ BARĪBA

ĪSTAJĀ LAIKĀ

Tikai tici, tikai tici,
Visas lietas ir iespējamas, tikai . . .

Tagad šādā veidā:

Nu es ticu, nu es ticu,
Dievam viss ir iespējams, nu es ticu;
Nu es ticu, nu es ticu,
Dievam viss ir iespējams, nu es ticu.

Vēl britiņu pastāvēsim ar noliektām galvām.

Kungs, lai tā nav tikai kāda dziesma, bet lai tā dziedāšana skan no mūsu sirds dziļumiem: “Tagad es ticu!” Reiz mācekļi sacīja, pēc tam, kad Jēzus bija izdarījis tik daudzus vareņus darbus, viņi sacīja: “Kungs, tagad mēs ticam.”

Jēzus sacīja: “Vai tagad jūs ticat?”

² Viņi sacīja: “Mēs ticam, ka Tu zini visu un Tev nav vajadzīgs, lai kāds Tevi mācītu.” Tāpēc, Tēvs, šajā vakarā mēs saprotam, ka Tev nav vajadzīga mūsu mācība, bet mums ir vajadzīga Tavējā. Tāpēc mēs lūdzam, lai Tu māci mums kā lūgties, kā dzīvot un kā ticēt. Dāvā to, Kungs, caur šo vakara dievkalpojumu. Ja mums kaut kā trūkst, Kungs, dāvā mums to. Mēs prasām to Jēzus Vārdā. Āmen.

³ Es saprotu, ka daudzi no jums šovakar atkal stāv kājās. Un ārpusē es sastapu cilvēku grupas, kas teica, ka viņi nevarēja iekļūt iekšā, un viņi klausās caur radio dažādās automašīnās. Un šovakar, svētdienas vakarā, mēs mēģināsim izdarīt tik ātri, cik vien varēsim, mēs lūgsimies par slimajiem, būs lūgšanu rinda, cik nu mēs varēsim izdarīt to šeit. Bet šo vakara dievkalpojumu mēs veltām aizlūgšanai par slimajiem.

⁴ Un es vēlos, lai jūs tagad nostiprinātos iekš. . . šajās Svētajās Dieva Patiesībās, Ticībā, šīs stundas Ticībā. Ticība! Būs vajadzīgs vairāk ticības nekā tas bija jebkurā citā periodā, jo tai ir jābūt aizraujošai ticībai, lai paceltos augšup. Un tādēļ mēs vēlamies, lai šovakar jūs ticētu visam, ko esat redzējuši, dzirdējuši, sludinātajam Vārdam, kuru jūs esat dzirdējuši sludinātu, notikušajām zīmēm un brīnumiem, ko jūs esat redzējuši notiekam. Mēs gribam, lai jūs to visu uzkrātu savā sirdī un pārdomātu, vai tas ir Dievs vai nav.

⁵ Kā senajos laikos teica Elisa: “Ja Dievs ir Dievs, tad kalpojiet Viņam.” Un, ja kristietim visu lietu centrs ir Jēzus, tad, manuprāt, mums ir jāatbrīvojas no visa pārējā un cieši

jāpieķeras Viņam. Atcerieties, ka Viņš ir tas Centrs, Viņš ir Ziemeļu Zvaigzne, Viņš ir tas Galīgais, Viņš ir tas Absolūts. Un, ja Viņš ir Ziemeļu Zvaigzne. . . Ir tikai viena lieta, kas norādis uz ziemeļu zvaigzni, tas ir tavs kompass, ar kuru tu ceļo. Un tas Kompass, ar kuru es cenšos piedabūt jūs ceļot, ir Vārds, un Vārds vienmēr norāda uz Viņu.

⁶ Un mēs jūtamies tā, it kā mēs ietu cauri lielu briesmu un pārbaudījumu laikam, apjukuma un posta laikam starp valstīm, un notiek visādas lietas, un reizēm mani aprij gluži kā, visur, kur vien es skatos, ir kā uz. . . uz kuģa atklātā jūrā. Un man ir uzticēta atbildība par to Laivu. Un kā gan mēs tiksim ar to galā? Un, lūk, tuvojas vilnis ar baltu galotni, simt reižu lielāks par manu kuģi. Bet mēs uzveiksim tos, ikvienu no viņiem. “Caur Viņu mēs esam vairāk nekā uzvarētāji.” Kapteinis, Galvenais Kapteinis ir satvēris virvi, kas piestiprināta kuģa galā, Viņš izvilks to cauri. Mēs uzveiksim jebkuru no tiem.

⁷ Un tā, šovakar, lai mēs varam pasteigties un atlaist jūs agrāk. . . Mēs augstu vērtējam jūsu tālos braucienus un pārējo, un kā jums ir jābrauc, un to upuri, ko tas jums maksā. Un, saprotiet, tas padara mani apņēmīgu stāvēt un vienkārši turpināt stāstīt un darīt visu, ko varu, lai jums palīdzētu. Bet, kad es esmu šeit, es cenšos saspiest visu, ko vien es varu, lai tas palīdzētu šajā konkrētajā laikā, kurā mēs esam šeit. Tad jūs paņemat. . . Ja tu dod cilvēkiem pārāk daudz vienā reizē, viņi nevar to atcerēties. Tev—tevi ir jāpaņem tikai viena lieta un jātur tā cilvēku priekšā, līdz viņi to ieraudzīs. Un tad, kad tas būs pamatīgi nostiprinājies viņu sirdī, tad viņi. . . tad māciet viņiem kaut ko citu. Vienkārši soli pa solim, kā mēs ejam.

⁸ Un tā, lūdzieties un esiet drosmīgi, un ticiet, lai šovakar saņemtu dziedināšanu. Es nedomāju, ka jūsu prātos ir kādas šaubas par laiku, kurā mēs dzīvojam. Es nedomāju, ka kādam ir šaubas par to, vai Dievs ir vai nav Savu ļaužu vidū. Es domāju, ka jūs visi ticat tam. Un es. . . Manā prātā par to nav nekādu šaubu. Un es—es—es zinu, ka mani ļaudis, mani draugi, Kristus draugi, Kristus bērni tic tam.

⁹ Un man sagādā lielu gandarījumu redzēt, kad tu zini, ka tev ir Vēstījums no Dieva, un tu dod to cilvēkiem, un redzi, ka cilvēki uz To atsaucas. Tad tu atskaties atpakaļ un saki: “Paldies Tev, Tēvs.” Ak, kāds tas ir prieks, kad tu redzi, ka bērni ēd viņiem sūtīto Maizi! Vai jūs saprotat, ka tā bija kāda vizija pirms daudziem gadiem tepat, šajā dievnamā? Tā tas ir, “Dzīvības Maize”. Brāli Nevil, tu to atceries. Varens—varens laiks!

¹⁰ Tagad atšķirsim, ja jūs vēlaties sekot līdzī lasījumam vai atzīmēt to, vienkārši. . . Es nedomāju, ka būtu pareizi noturēt dievkalpojumu bez Dieva Vārda izlasīšanas un neizsakot dažus komentārus, ja tas būs dziedināšanas dievkalpojums vai kas cits. Mēs visi to saprotam. Es domāju, ka šodien mūsu vidū nav

neviena svešinieka. Un mēs visi saprotam, kas ir dziedināšana. Tas nav kaut kas tāds, ko kāds dara tavā labā; tas ir tas, ko Dievs jau ir tev izdarījis. Tas pats attiecas uz glābšanu. Vienīgi ir jāpanāk, lai cilvēki ticētu, ka tā ir Patiesība. Un Dievs māca to Savā Vārdā un pēc tam pierāda to tiem, kas Tam ticēs, jo Viņš sacīja: “Viss ir iespējams tiem, kas tic.”

¹¹ Tu saki: “Dievam nav nekā neiespējama.” Vai tu tam tici? Tāpat nav nekā neiespējama arī tev. “Jo viss ir iespējams *tiem*,” (Dievs ir viena Persona), “tiem, kas tic.” Saprotat? Tātad, nav nekā neiespējama tev, tev, ja vien tu vari ticēt.

¹² Tagad 1. Ķēniņu grāmata 17. nodaļa, es vēlos izlasīt pirmos septiņus pantus, ja Tas Kungs gribēs.

Bet Elija no Gileādas Tisbes sacīja Ahabam: Tik tiešām, ka TAS KUNGS, Israēla Dievs, dzīvo, kā priekšā es stāvu, šajos nākamajos gados nebūs ne rasas, ne lietus, kā vienīgi pēc mana vārda pavēles.

Un TA KUNGA vārds nāca pār viņu, sakot:

Ej prom no šejienes un pagriezies pret austrumiem, un paslēpies Kritas līcī, kas ir Jordānas austrumos.

Un notiks tā, ka no upes tu dzersi; un Es esmu pavēlējis kraukļiem tevi tur barot.

Ievērojiet, “tevi tur barot”, nevis kaut kur citur. “Tur!”

Un viņš aizgāja un rīkojās pēc TA KUNGA, vai pēc TA KUNGA vārda, un apmetās Kritas piekrastē, tā ieplūst no austrumiem Jordānā.

Bet kraukļi bija tie, kas viņam pienesa maizi un gaļu no rīta un maizi un gaļu pievakarē; un no upes viņš dzēra.

Bet pēc dažām dienām upe izsīka, jo nebija lietus tanī zemē.

¹³ Lai Tas Kungs pievieno Savas svētības Sava Vārda lasījumam. Un tā, šovakar es vēlos no šejienes paņemt tēmu, kas saucas “garīgā Barība Īstajā laikā”. Šorīt mums bija nodarbība par—par “Pakalpošanu Dievam jeb cenšanos izdarīt Viņam pakalpojumu, kad nav...-nelaikā, kad nav īstais laiks, istā vieta vai īstais cilvēks.” Un tagad šis ir: *Garīgā Barība Īstajā Laikā*.

¹⁴ Šis pravietis Elija, par viņu mēs zinām ļoti maz. Tomēr mēs zinām, ka viņš bija Dieva kalps un Dieva kalps tai stundai.

¹⁵ Un Dievs ir izmantojis viņa garu, kas bija uz Elijas, jau trīs reizes un sola izmantot vēl divas; pavisam piecas reizes, jo tā ir žēlastība. Viņš izmantoja to uz Elijas; tas nonāca uz Elisas divkāršā devā; tas bija uz Jāņa Kristītāja; tam ir paredzēts atnākt, lai sagatavotu Pagānu Līgavu; un atnākt kopā ar Mozu,

lai paņemtu mājās ebrejus. Tā tas ir. Dievs apsoliya izmantot Elijas garu piecas reizes un ir izdarījis to jau trīs reizes.

¹⁶ Lūk, šis lielais pravietis, mēs nezinām, no kurienes viņš atnāca. Mēs zinām, ka viņš bija tīsbietis. Bet kā viņš atnāca . . .

¹⁷ Par praviešiem mēs nezinām daudz. Mēs nezinām, no kurienes viņi uzrodas. Ļoti reti . . . Tāpat kā es nezinu nevienu, kas būtu nācis no draudzes vai kam būtu kādi raduraksti. Tas bija vienkārši parasts cilvēks, kas bija bezbailīgs un ļoti bieži neizglītots. Un viņi paši nekad nav veikuši nekādus pierakstus. Daži no viņiem, Jesaja un Jeremija, kaut ko pierakstīja, bet šis lielais vīrs Elija neuzrakstīja pilnīgi neko. Daudzi no viņiem nerakstīja; varbūt viņi nemācēja rakstīt. Taču viņi bija spēcīgi vīri. Bibelē nav citu tādu cilvēku kā šie senie pravieši. Viņi meta izaicinājumu ķēniņvalstīm, ķēniņiem, cilvēkiem, draudzēm un visam citam un stingri stāvēja uz Dieva Vārda, un Dievs pierādīja, ka viņiem bija taisnība. Viņi bija ļoti stipri indivīdi.

¹⁸ Un šis Elija bija viens no skarbākajiem starp viņiem visiem. Viņš bija tuksneša cilvēks. Viņš iznāca no tuksneša; viņš dzīvoja tuksnesī. Bībele saka, ka viņš bija matains. Viņš bija ietinies aītādā, un viņa gurni bija apsieti ar kamiela ādas jostu, ļoti . . . viņa seja bija ar bārdu, un es varu iztēloties, ka viņš bija ļoti skarba izskata vīrs, tāds viņš izskatījās.

¹⁹ Bet mēs neesam . . . viņi visi nenomira. Viņi visi—visi nav miruši. Nikejas padomes dienās, daudzi no jums ir lasījuši *Agrīnās draudzes Nikejas padomi*, kad viņi gribēja izveidot no tā organizāciju un izklidināt visas pārējās draudzes, un apvienoties vienā, kad viņiem bija tā Nikejas padome, tur no tuksneša atnāca tādi skarbi vīri kā Elija, ēzdami tikai augus; vareni, skarbi vīri. Bet tās augstās amatpersonas, tie lielie vīri Konstantīna laikā un pārējie, viņi apklusināja viņu balsis. Jo viņi, būdami pravieši, zināja, ka Līgavas Draudzes kviešu graudam bija jāiekrit zemē, tāpat kā Līgavaiņa kviešu graudam bija jāiekrit zemē. Un tas nogulēja tur tūkstoš gadus.

²⁰ Lūk, kāpēc viņi šodien raksta tajās grāmatās: “Kur ir šis klusējošais Dievs, kas varēja stāvēt malā un skatīties, vērot, kā tiek noslepkavoti mazi bērni un kā lauvas saplosa gabalos sievietes, un sēdēt mākoņos un neko par to neteikt?” Viņi nezina Vārdu. Tam kviešu graudam vajadzēja iekrist zemē. Kā gan taisnīgais Dievs varēja stāvēt malā un skatīties, kā Viņa Paša Dēls mirst un tiek apsplaudīts, un tā tālāk? Bet tas ir saskaņā ar Vārdu, tā tam ir jānotiek. Un tieši tā tas ir līdz pat šai stundai.

²¹ Šis vīrs, viņš bija liels cilvēks. Viņa priekšā bija grēcīga paaudze. Ahabs bija ķēniņš, viņa tēvs pirms viņa bija bijis samaitāts. Pēc Salamana tur vienmēr bija bijuši samaitāti ķēniņi, viens pēc otra. Un šis vīrs, Ahabs, kurš valdīja Samarijā divdesmit divus gadus, bija vissliktākais no viņiem visiem. Viņš bija istens modernists. Viņš, protams, ticēja reliģijai. Un viņš

bija visu padarījis modernu. Viņam bija viņa četri simti ebreju praviešu, kuri visi bija labi izglītoti un apmācīti. Dievs viņam sūtīja vienu, bet viņš tam neticēja, un tas bija Elija.

²² Bet Elija, šis tīsbietis, bija tuksneša cilvēks. Viņš nebija nogludināts virs; viņš bija skarbs virs. Un kādu dienu, kad Ahabs bija tā grēkojis, ka Dievs vairs nevarēja to paciest, Viņš uzrunāja Eliju tajā tuksnesī. Un tur nu viņš nāk pa ceļu uz Samariju, kā es bieži esmu to ilustrējis; varbūt sirmā bārda ir izspūrusi pa visu seju, plīkpaurainā galva spīd saulē, acis ir samiegtas, viņam rokā ir nūja, uz sejas ir smaids, pienāk tieši pie Israēla ķēniņa un saka: “Pat rāsas nebūs, kamēr es to nepaprasīšu.”

²³ Lai Dievs dod mums tādus vīrus, saprotiet, vīrus, kuri zina, ko viņi dara ar TĀ SAKA TAS KUNGS.

²⁴ Lūk, mēs redzam, ka, pirms viņš to izdara, Dievs bija viņu aicinājis. Dievs bija ar viņu runājis, un tāpēc viņš ne no kā nebaidījās. Viņš nebaidījās no sava vēstījuma, ka tas nepiepildīsies; viņš zināja, ka tas piepildīsies! Viņš zināja, ka tas ir saskaņā ar Tā Kunga Vārdu, un viņš zināja, ka viņš ir Dieva pravietis tai stundai. Tāpēc viņu neuztrauca, vai ķēniņš nocirtīs viņam galvu, iemetīs viņu cietumā, lai ko arī viņi darītu; viņam bija uzdevums, “TĀ SAKA TAS KUNGS”, tieši ķēniņa priekšā. Kāds skarbs cilvēks! Bet pirms viņš to izdara, paredzēja to lielo sausumu. . . .

²⁵ Jo Dievs neatstās grēku nesodītu. Ir jābūt sodam. Kāds labums ir no likuma bez soda? Kāds labums būtu sacīt, teiksim: “Braukt pie sarkanās gaismas ir pretlikumīgi,” bet par to nebūtu nekādas soda naudas jeb nebūtu nekāda soda? Tas nebūtu likums. Tāpēc ir sods par grēku. Un, kad Dievs izdod likumu un šis likums—likums tiek ignorēts, tad par to ir jābūt sodam.

²⁶ Un tā valsts bija pārkāpusi visus Viņa likumus. Ak, viņiem bija liela baznīca, viņiem bija templis. Viņiem bija daudz izglītotu cilvēku. Viņiem bija pravieši pa visu valsti, viņiem bija to skolas, kas ražoja viņus kā konveijers. Un viņiem bija ļoti daudz praviešu, viņiem bija ļoti daudz priesteru, viņiem bija ļoti daudz rakstu mācītāju, un viņiem bija ļoti daudz reliģijas, bet viņi bija ļoti tālu no Dieva Vārda. Tāpēc Dievs aicināja cilvēku, kas bija pilnīgi ārpus viņu rindām, un sūtīja viņu uz turieni ar TĀ SAKA TAS KUNGS.

²⁷ Un ievērojiet, kā Viņš rūpējas par Savējiem. Pirms Viņš sūtīja to pravieti ar vēstījumu, Viņš teica: “Elija, ej uz turieni un pasaki to visu ķēniņam Ahabam. Un, kad tu to izdarīsi, tūlī ej prom no turienes, jo Es esmu sagatavojis tev vietu uz to sausuma laiku. Es parūpēšos par tevi, Elija, ja tu vienkārši sludināsi Manu Vārdu, darīsi tieši to, ko Es tev saku.”

²⁸ Lūk, šovakar es salīdzināšu šo vareno Elijas kalpošanu un Elijas laiku ar to stundu, kurā šobrīd dzīvojam mēs. Es ticu, ka tā ir pilnīga līdzība. Es domāju par tām valstīm. . . . Ja man. . . mums

būtu laiks to izskatīt, taču es vēlos atstāt vairāk laika lūgšanu rindai.

²⁹ Tā ka, ja mēs varētu atgriezties un paskatīties, Israēls bija pārņēmis Palestīnu uz tā paša pamata, uz kāda mēs pārņemām šīs Savienotās Valstis. Mēs ieradāmies Savienotajās Valstīs un izdzinām iedzīvotājus, kas bija indiāņi, un sagrābām šo zemi. Un tāpat izdarīja Israēls, ienākdams Palestīnā Jozuas vadībā, Dieva vadībā, izdzina iedzīvotājus un pārņēma to zemi.

³⁰ Un viņu pirmie ķēniņi bija vareni viri: Dāvids, Salamans un vareni viri. Mūsu pirmie prezidenti bija vareni viri: Vašingtons, Linkolns un tā tālāk. Pēc tam prezidenti jeb ķēniņi galu galā kļuva aizvien samaitātāki, un visbeidzot viņi nonāca līdz Ahabam. Īstena līdzība, tipiska mūsu laikam. Un cilvēki bija kļuvuši tik moderni, ka viņi negribēja dzirdēt patieso Tā Kunga Vārdu.

³¹ Un jūs varat iztēloties tādus mūsdienīgus cilvēkus, kā viņiem izklausītos isteni patiess Dieva kalps. “Nu, viņš ir traks, viņš taču ir jucis. Nekas tāds nav iespējams.” Viņi bija reliģiozi, ļoti reliģiozi. Viņiem bija patiesi viri, viņiem bija patiesi cilvēki. Viņi bija ļoti reliģiozi.

³² Tāpēc viņš zināja, ka būs vajadzīgs kas vairāk par parastu teoloģiju, ka būs vajadzīgs kas vairāk par—par kādu parastu vēstījumu, būs vajadzīgs kas vairāk par parastu Vārda sludināšanu, lai uzlauztu viņu akmens sirdis. Viņš zināja, ka ir vajadzīgs TĀ SAKA TAS KUNGS, lai atsūtītu to tiesu pār tiem cilvēkiem. Tāpēc viņš to zināja, kad viņš devās uz turieni ar TĀ SAKA TAS KUNGS (Un tas bija TĀ SAKA TAS KUNGS.), noraidīt To bija tiesa. Mēs redzam to arī mūsu laikā. Mēs to redzam jebkurā laikā. Kad jūs pārkāpjat žēlastības robežu, neatliek nekas cits, kā vien sods.

³³ Un tā, šī te līdzība, es grasos salīdzināt Eliju ar draudzi šodien, šodienas draudzi. Viņš saņēma šo vēstījumu tieši pirms soda. Elija, viņš simbolizēja, būdams aprūpēts fiziski, ar fizisku pārtiku, jo saskaņā ar Dieva Vārdu lietum nebija jālīst trīs gadus un sešus mēnešus jeb līdz brīdim, kad Elija to paprasis. “Kad vien tu to pateiksi, Elija, lūk, kad tas būs.” Tādējādi viņš atnāca pie ķēniņa un sacīja: “Pat rasas nebūs, kamēr es to nepaprasīšu.” Tā neko nasta, vai ne? Tā neko vēstījums!

³⁴ Un tagad mēs salīdzināsim to ar garīgo sausumu šodien. Lūk, mēs visi zinām, mēs ļoti apzināmies, ka šodien uz zemes ir liels garīgs sausums, garīgi runājot. Un vai jūs zināt, ka pravieši to bija paredzējuši, ka tas būs tieši pirms Kristus Otrās Atnākšanas? Ir teikts: “Uz zemes iestāsies bads, un tas būs ne tikai pēc maizes, bet pēc Dieva Vārda dzirdēšanas.” Un tā diena ir tagad, “dzirdēt patieso Dieva Vārdu”. Lūk, fiziskais sausums simbolizē garīgo sausumu.

35 Grēks un neticība caur viltus skolotājiem un modernistiem draudzē bija noveduši pie tā, ka tuvojās gaidāmais sods. Toreiz viņi bija novērsušies no Dieva Vārda un Viņa pravieša un pievērsušies modernajiem Vārda teoloģiskajiem terminiem.

36 Pievērsiet šeit uzmanību, ka tieši tādā laikā Dievs vienmēr kaut ko uzceļ. Jo Viņš vienmēr, Viņš neko nedara, vispirms neatklājot to cilvēkiem, un Viņš vienmēr atklāj to caur Saviem kalpiem.

37 Lūk, bet Elijam tajā laikā bija slepena vieta, uz kurienu Dievs bija pavēlējis viņam doties. Tieši to mēs tagad gribam ieraudzīt, pirms mēs sāksim lūgšanu rindu. Elijam bija slepena vieta, ko bija sagādājis Pats Dievs. Lūk, to viņam nesagādāja draudze, to viņam nesagādāja ķēniņš, to nesagādāja viņš pats, bet Dievs sagādāja Elijam slepenu vietu, lai viņš būtu pabarots visu sausuma laiku, kur viņam dienu pēc dienas tika sagādāta barība. Viņam nevajadzēja uztraukties, kas notiks rīt, vai arī uztraukties, ka beigsies pārtika. Dievs pateica: "Es esmu pavēlējis kraukļiem, un tie tevi baros." Cik tas ir brīnišķīgi, tas simbolizē mūsu slepeno vietu Kristū.

38 Kad pasaules padome un viss, kas notiek šodien, saka: "Brīnumu laiks ir beidzies." Lielie Dieva spēki ir atņemti no tām draudzēm. Tagad šķiet, ka tajās ir tik vien kā "skanošs varš un šķindošs zvārgulis". Mēs zinām, ka tā ir taisnība. "Ir ārēja svētbijība, bet tās Spēku tie noliedz."

39 Tas ir tieši tas pats, ko izdариja Dāvids, kā bija pateikts šorit, ar vēršu ratiem, aizgāja prom no Vārda. Kad Vārds bija viņiem pasniegts un dots, viņi To negribēja; tādējādi viņi bija aizgājuši no Tā prom.

40 Tieši to bija izdариjuši tie cilvēki Elijas dienās, aizgājuši prom no Vārda. Viņi domāja, ka viņiem ir Vārds, bet viņiem Tā nebija.

41 Tāpēc ievērojiet, ka...tajā laikā, kad Viņš grasiņās sodīt neticīgo, Viņš izveidoja ceļu ticīgajam. Viņš vienmēr rikoja šādi. Tajās dienās, kad Viņš grasiņās iznīcināt šo pasauli ar ūdeni, Viņš izveidoja glābšanās ceļu Noasam. Tajās dienās, kad Viņš grasiņās noslicināt Ēģipti, Viņš izveidoja glābšanās ceļu caur jūru Saviem ļaudīm. Kā Dievs izveido Savu ceļu! Un, kad tur ceļa nav, tad Viņš ir tas Ceļš. Viņš ir tas Ceļš!

42 Mēs apzināties, ka mēs piedzīvojam dažas...vienu no svarīgākajām stundām, kādas vien ir bijušas vēsturē. Ne jau tā spīdošā, spožā rakete ar kaujas galviņu, ne jau no tās mums būtu jābaidās. Mums būtu jābaidās no tām draudzēm. Mēs dzīvojam tādā stundā, kad mums būtu jābūt nomodā.

43 Un tā, ievērojiet, Dievs sagatavoja Elijam ceļu, lai no tā izbēgtu. Un Viņš ir sagatavojis ceļu Saviem ticīgajiem bērniem, lai izbēgtu no tā tagad, no tās dūsmības un pārējā, kam ir jānāk.

44 Jo Dievs nevarētu būt taisnīgs, notiesādams tos cilvēkus un atsūtot viņiem sodu, noslicinādams Sodomu un Gomoru, noslicinādams Kapernaumu jūras vidū, nosodīdams tās paaudzes un Sodomu un Gomoru, bet tad ļautu mums darīt to pašu un nesaņemt nekādu sodu. Mūs pavisam noteikti gaida sods, tāpat kā viņus gaidīja sods. Lūk, mēs redzam, ka . . .

45 Kad šīs lietas parādījās, tā laika modernās tendences, Dievs tajās dienās uzmodināja viru, tas ir, uzcēla viru, lai cīnītos pret šiem spēkiem, bet viņi tajā neieklausījās. Viņi domāja, ka viņš ir traks, ka viņš ir zaudejis prātu, ka viņš ir vienkārši kaut kāds vecs fanātiķis, muļķis no tuksneša, kaut kāds divainis. Un tomēr viņam bija Tā Kunga Vārds.

46 “Vārds nozīmē ne to, ko Tas saka,” saka viņi šodien. “Ak, nu, Bībele ir vēstures grāmata.” Es domāju, ka jūs esat to redzējuši, ka tagad viņi apgalvo, ka “Ieva neapēda ābolu, viņa apēda . . .” Kas tas bija? Man šķiet . . . “Tā bija aprikoze,” tā viņi saka tagad. “Tā bija aprikoze.” Un vēl, ka: “Mozus neizveda tos bērnus cauri Sarkanajai jūrai. Tur bija liels niedru biežoknis līdz pat otram jūras krastam, un viņš izgāja cauri niedru jūrai.” Tādā gadījumā, kā tad ūdens, ū-d-e-n-s, stāvēja kā siena abās pusēs, kā tad viņi pārgāja pāri sausas zemei? Ak, tādas muļķības! Bet, redziet, ir vajadzīgs kaut kas līdzīgs tam laikam, lai atnestu Dieva dusmību uz cilvēkiem. Tā tas notiek.

47 Viņi saka, ka nav tādu lietu kā—kā šīs . . . Pat draudzes cilvēki netic brīnumiem. “Es iedošu tev tūkstoš dolāru,” viņi saka, “parādi man brīnumu. Parādi man brīnumu!” Nu, viņi nespētu to ieraudzīt, pat ja viņu priekšā tiktu izdarītas desmit tūkstoši tādu lietu. Nē, viņi, viņi nekad to neredzēs.

Jūs teiksiet: “Tas nav iespējams.” Ak, jā, tas ir.

48 Reiz Elija bija Dotanā, un Sīrijas armija bija atnākusi un ielenkusi pilsētu, lai viņu aizvestu, jo viņi zināja, ka tās valsts spēks atradās tajā redzētājā. Nu, ķēniņš . . . Kāds no tiem vīriem pateica Sīrijas ķēniņam, sacīja: “Nu, zini, pravietis Elija, tīsbietis, stāsta Israēla ķēniņam to, par ko tu runā savā slepenajā istabā.”

49 Sacīja: “Ejiet un dabūjiet viņu rokā! Tas ir tas cilvēks, kas mums traucē.” Un visa sīriešu armija piezagās un ielenca Dotanu. Viņi bija tai visapkārt.

50 Un Gehazis, tā—tā pravieša kalps, pamodās, un viņš sacīja: “Ak, mans tēvs, mums te visapkārt ir karaspēks. Mēs esam pilnībā ielenkti.”

51 Tas sacīja: “Nu, to, kas ir ar mums, ir vairāk nekā to, kas ir ar viņiem.” Saprotat?

Un Gehazis paskatījās apkārt, sacīja: “Es nevienu neredzu.”

52 Viņš teica: “Kungs Dievs, atver tā zēna acis.” Un viņa acis atvērās, un visi apkārtejie pakalni bija pilni ar Engēļiem un kaujas ratiem, ar neredzamiem Spēkiem.

53 Elija tur izgāja, un Bibelē ir teikts: “Viņš sita tos ar aklumu.” Viņš izgāja ārā pie viņiem; un tie bija akli pret viņu. Iznāca un sacīja: “Vai jūs meklējat Eliju?”

Tas sacīja: “Jā, mēs viņu meklējam.”

54 Sacīja: “Nāciet, es pateikšu jums, kur tieši viņš atrodas,” un aizveda viņus tieši uz slēpni, tieši tur, kur iznāca armijas un saņēma viņus ciet.

55 Lūk, Bibelē ir teikts: “Viņš sita tos ar aklumu.” Tas visu izskaidro. Un cilvēki šodien ir tik garīgi akli, ka, kaut arī Tas Kungs Dievs nonāk cilvēku vidū un izdara kaut ko un to, ko Viņš ir apsolijs, viņi vienalga nespēj To ieraudzīt. Viņi ir garīgi akli; nepazīst Dievu, nepazīst Viņa lielo Spēku. Lūk, mēs redzam, ka viņi darija to Elijas dienās, un viņi joprojām dara to šodien. Dievs sit viņus ar aklumu. Šodien viņi saka: “Nekādu brinumu nav, nekā tāda nav, tās visas ir emocijas.”

56 Un to pašu viņi teica arī par Eliju, jo, kad viņš tika paņemts augšā un viņa vietā stājās Elisa, tad šis jaunais cilvēks, vēl jauns kļuvis plikgalvis, tie bērni skrēja viņam pakaļ un teica: “Vecais plikpauri, kāpēc tu neuzbrauci augšā kopā ar Eliju?” Sprototiet, viņi jau no paša sākuma Tam neticēja, tie cilvēki, lai gan bija izdarītas tik daudzas lietas. Un tas lielais Dieva virs tika paņemts uz Debesīm uguns ratos, bet cilvēki joprojām Tam neticēja. Un viņu mazie bērniņi skrēja aiz tā vīra un sacīja: “Vecais plikpauri, kāpēc tu neuzbrauci augšā?” Sprototat? Un tad pravietis nolādēja tos bērnus, un četrdesmit divus no tiem nonāvēja lācene.

57 Un tā, ievērojiet. Šodien, tāpat kā tas bija toreiz, viņi pieliek Vārdam savu skaidrojumu. Nu, ja viņi vēlas to darīt, tā ir viņu darišana, bet viņi cenšas panākt, lai tam ticam mēs. Bībele saka, ka: “Dieva Vārds nav patvaļīgi skaidrojams.” Dievs izskaidro to Pats. Dievs apstiprina Savu Vārdu, un tāds ir Tā izskaidrojums. Kā es jau daudzkārt esmu sacījis, sākumā Viņš pateica: “Lai top gaisma,” un gaisma tapa. Tam nav vajadzīgs skaidrojums; tas notika. Viņš teica: “Jaunava taps grūta,” un viņa tapa. Viņš teica, ka Viņš “izlies Savu Garu,” Viņš to izdarija. Un Viņš sacīja: “Pēdējās dienās,” tās lietas, ko Viņš darīs, un Viņš to dara! Tam nav vajadzīgs nekāds skaidrojums; Dievs to izskaidro Pats. Nav nozīmes, ko saka negudri cilvēki, tas it nemaz neaptur Dievu.

58 Kad Jēzus bija uz zemes, Viņam nācās cīnīties ar tikpat lielu neticību kā mums šodien, bet varbūt ar vēl lielāku. Taču tas Viņu neapturēja; Viņš gāja uz priekšu, īstenodams un pildīdams Savu pienākumu, un Dievs apstiprināja visu, ko Viņš darija. Viņš teica: “Es neesmu viens Pats. Mans Tēvs un Es esam viens; Viņš mājā Manī. Tas neesmu Es, kas dara šos darbus, bet tas ir Tēvs,

kas mājo Manī. Un, ja Es nedaru Viņa darbus, tad neticiet Man; bet, ja Es daru tos darbus, bet tomēr jūs nevarat Man noticēt, tad ticiet tiem darbiem.” Saprotat? Citiem vārdiem sakot, viņi. . . “Izpētiet Rakstus,” Viņš teica, “jo jūs domājat, ka tajos jums ir Mūžīgā Dzīvība, caur Rakstu zināšanu. Bet šie Raksti Paši liecina par Mani.” Āmen! Kāds apgalvojums! “Tie ir tie, svētie Raksti, kas saka jums, Kas Es esmu,” Jēzus teica.

⁵⁹ Un tieši Raksti stāsta jums par to stundu, kurā mēs dzīvojam. Un tās lietas, kuras jūs redzat īstenojamies, ir Pats Dievs starp Saviem ļaudīm. Nekas nevar uzmodināt mirušo, tikai Dievs. Nekas nevar izdarīt tās lietas, ko Viņš dara šobrīd, tikai Viņš. Jo Bībele saka: “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.”

⁶⁰ Lūk, mēs redzam cilvēku moderno tendenci, kad: “Ak, tie laiki ir beigušies, tādu brīnumu vairs nav. Visi tie cilvēki ir emocionāli uzvilkušies.”

⁶¹ Klausieties, kā tas pravietis Elija kļiedza pret viņiem un viņu teologiem. Ievērojiet, ievērojiet, viņš runāja tā, it kā viņš būtu Pats Dievs. Elija runāja tā, it kā viņš būtu Pats Dievs: “Pat rāsas no Debesīm nebūs, kamēr es to nepaprasīšu.” Āmen! Tieši tā.

⁶² Šis pravietis tik ilgi bija bijis Dieva Klātbūtnē, Vecās Derības un jebkura laika pravieši, kad viņi dzīvoja Dieva Klātbūtnē tik ļoti, ka paši kļuva par Vārdu, viņu Vēstījums bija Pats Vārds. Un atcerieties, viņš teica: “TĀ SAKA TAS KUNGS.” Un, kad tiem vīriem bija tie vēstījumi no Dieva, un viņi bija tik ļoti iegrimuši tajā, ka viņu pašu domāšana. . . Varbūt tas bija pretrunā viņu domām, varbūt viņi nebija spējīgi to pareizi saskatīt. Bet viņi runāja Dieva Vārdu: “TĀ SAKA TAS KUNGS.”

⁶³ “Nebūs nekāda lietus, kamēr es to nepaprasīšu.” Ak, kāds apgalvojums! Viņš bija pabijis Dieva Klātbūtnē un bija tik pilnīgi apstiprināts. Un atcerieties, tas atbilst arī Amosa 3:7: “Tas Kungs Dievs neko nedarīs, iepriekš neatklājot to Saviem kalpiem praviešiem.” Sacīja: “Nelis nekāds lietus!” Viņš vispirms. . .

⁶⁴ Viņi smējās par viņu, viņi domāja, ka viņš ir traks: “Tas fanātiķis!” Bet, redziet, viņam bija TĀ SAKA TAS KUNGS, ka lietus nelis. Un Dievs, pirms Viņš to izdarīja, Viņš atklāja to Savam kalpam Elijam. Un viņš bija apliecināts, pierādīts pravietis, tāpēc ļaudīm būtu vajadzējis nožēlot. Bet tā vietā viņi smējās par viņu, sakot: “Ak, mums ir papildināt lietus! Rezervuāri ir pilni. Upēs ūdens netrūkst.”

⁶⁵ Bībelē ir teikts: “Trīs gadus un sešus mēnešus tur pat rāsas nebija.” Visi strauti un ūdeņi it visur izžuva. Tas nebija tas cilvēks, tas bija Dievs, kas runāja caur to cilvēku. Tas bija tieši “Es”. Mēs vienmēr zinām. Tāpēc viņš. . .

⁶⁶ Mēs redzam, ka tad, kad atnāk cilvēks, kuru ir sūtījis Dievs, kuru ir iecēlis Dievs, ar patiesu TĀ SAKA TAS KUNGS, vēstījums un vēstnesis ir viens un tas pats. Tāpēc ka viņš ir

sūtīts, lai pārstāvētu TĀ SAKA TAS KUNGS, Vārdu pēc Vārda, tādejādi viņš un viņa vēstījums ir viens un tas pats.

⁶⁷ Konfesionāls vīrs zem konfesijas aizbildniecības, viņš un viņa draudze ir "viens". Teologs, kas atrodas zem kādas konfesijas veidotas teoloģijas, viņš un viņa vēstījums ir viens; teoloģijas draudze, teologs. Pareizi.

⁶⁸ Tad, kad atnāk kāds vīrs ar TĀ SAKA TAS KUNGS, viņš un viņa Vēstījums ir viens. Un, kad atnāca Elija ar TĀ SAKA TAS KUNGS, viņš un viņa vēstījums kļuva par vienu. Tieši tāpat kā Jēzus, kad Viņš atnāca, Viņš bija Vārds, Jāņa Evanģēlija 1. nodaļa. Tāpēc Dieva Vārds un vēstnesis konkrētajam periodam vienmēr bija viens un tas pats. Tā tas ir.

⁶⁹ Jēzus bija tas Vārds, par kuru bija pravietots. Viņš bija tas, kam bija jānotiek saskaņā ar praviešu teikto: "Jaunava taps grūta un dzemdēs to Bērnu." Jau pašā sākumā Dievs pateica viņiem, sacīja: "Sievas Sēkla sadragās čūskas galvu, bet tā dzels viņai papēdi." Visi šie pravietojumi bija doti. Dāvids brēca, visi pārējie pravieši visos laikos runāja par Viņu. Viņš bija tas izpaustais Vārds! Aleluja!

⁷⁰ Vai tagad jūs saprotat, ko es cenšos panākt? Šorīt es ar jums runāju diezgan atklāti. Vai tad jūs neredzat dzīvā Dieva varu dzīvajā Draudzē, Ligavā? Slimie tiek dziedināti, mirušie tiek augšāmcelti, kroplie staigā, aklie redz, Evanģēlijs virzās Savā spēkā, jo Vēstījums un vēstnesis ir viens un tas pats. Vārds ir Draudzē, cilvēkā.

⁷¹ Dieva Vārds bija Elijā, kad viņš devās uz turieni ar TĀ SAKA TAS KUNGS un sacīja: "Lietus nebūs." Tas nebija Elija; tas bija Dievs Elijā.

⁷² Es jau daudzkārt esmu stāstījis, kā man reiz sacīja kāda kundze no Kristīgās Zinātnes. Es to esmu stāstījis daudzas reizes. Viņa teica: "Branhama kungs, jūs pārāk daudz lielāties ar Jēzu."

Es teicu: "Es ceru, ka tas ir vienīgais, par ko man būs jāatbild."

Un viņa teica: "Jūs mēģināt padarīt Viņu par Dievību."

Es teicu: "Viņš bija Dievība."

⁷³ Sacīja: "Ak, Viņš bija pravietis, Viņš bija labs cilvēks, bet Viņš nebija Dievība."

⁷⁴ Un es teicu: "Nu, parādiet man vismaz vienu Rakstu vietu, kur ir teikts, ka Viņš nebija."

⁷⁵ Viņa sacīja: "Jāņa Evanģēlijā ir teikts, ka Viņš 'raudāja', kad Viņš pienāca pie Lācara kapa."

⁷⁶ "Nu," es teicu, "protams, Viņš raudāja. Viņš bija gan cilvēks, gan Dievība. Viņš bija cilvēks, kad raudāja; bet Viņam bija jābūt Dievam, lai uzmodinātu mirušo." Pareizi. Es teicu: "Viņš bija

cilvēks, kad bija izsalcis; bet Viņš bija Dievs, kad pabaroja piecus tūkstošus ar pāris maizēm un piecām zivīm.” Tā tas ir. “Viņš bija cilvēks, kad gulēja laivas aizmugurē; bet tas bija Dievs Viņā, kas varēja nomierināt ūdeņus.” Kāpēc? Jo Viņš un Viņa Vēstījums bija viens.

⁷⁷ Viņš teica: “Es un Mans Tēvs esam viens. Mans Tēvs mājā Manī.” Viņš bija Dieva pilnība miesā.

⁷⁸ Manuprāt, toreiz tas bija tik satriecoši, kad es izklāstīju *Septiņus draudzes periodus*. Pašā sākumā es—es nevarēju saprast, kā Jēzus tur stāvēja ar tiem. . . ar to balto uz Viņa galvas, kur ir teikts: “Viņa mati bija balti kā vilna.” Es nevarēju saprast, kā trīsdesmit trīs gadus vecam vīrietim var būt sniegbalti mati.

⁷⁹ Es piezvanīju vienam labam teologam, pentakostu teologam, labam, dārgam draugam. Nu, tas bija brālis Džeks Mūrs. Viņš ir gudrs, inteligents cilvēks. Viņš teica: “Brāli Branham, tas bija pagodinātais Jēzus. Tā Viņš izskatījās pēc tam, kad Viņš bija pagodināts.” Nē, es nevarēju tam noticēt. Nē.

Es—es—es sacīju: “Nu, brāli Mūr, paldies tev.”

⁸⁰ Es iegāju tur istabā un vērsos pie Dieva. Es atvēru savu alfabētisko vārdnīcu, lai atrastu, kur par Viņu ir teikts Daniēla grāmatā: “Un viņš atnāca pie Cienījamā Sirmgalvja, Kura mati bija balti kā vilna.” Es teicu: “Kungs, es—es—es nezinu, ko teikt, bet uz manis gulstas atbildība.” Lūk, tas bija pirms se- . . un atcerieties, pirms tika atvērti Septiņi Zīmogi, apmēram gadu vai vairāk pirms tam. Es tur lūdzo: “Kungs, kas tas bija?”

⁸¹ Un es paskatījos: man priekšā stāvēja, tur stāvēja kāds vīrs, un viņš bija tiesnesis, un viņam bija balta parūka. Senos laikos tiesneši valkāja baltu parūku, lai parādītu, ka viņš ir augstākā vara.

⁸² Un tad, kad es ieraudzīju Jēzu tajā baltajā parūkā, es pateicu, ka tas tikai apliecināja to patiesību, ko mēs zinām, ka Viņš ir Augstākā Vara. To pašu Dievs apliecināja uz Pārveidošanas Kalna, sacīdams: “Šis ir Mans mīļotais Dēls, klausiet Viņu, Augstāko Varu!”

⁸³ Toreiz pašā to Septiņu Zīmogu sākumā, kad nonāca tie septiņi Engēli piramīdas veidā, stāvēja tur un pateica man, lai es dodos atpakaļ uz šejieni un runāju par tiem Septiņiem Zīmogiem un ka Viņš būs ar mani, Viņš parādīja man, kas tās bija, tās pazaudētās lietas. Es vienmēr biju domājis, ka tas ir aizzīmogots tās Grāmatas aizmugurē un ka tas būs kaut kas tāds, kas nav ierakstīts tajā Grāmatā, bet izrādījās, ka tas tapa darīts zināms, ka Viņš nevar šādi darīt. Tas nav kaut kas, kas ir rakstīts Grāmatā. . . Tas ir kaut kas, kas ir bijis apslēpts tajā Grāmatā. “Jo, ja kāds atņems kaut vienu vārdu no Tās vai pievienos Tai kaut vienu vārdu. . .” Tātad tas ir noslēpums, kas ir bijis šajā Grāmatā šajos septiņos draudzes periodos. Ikviens

no tiem izveidoja noslēpumu, visu par ūdens kristību un tām pārējām lietām, kurās viņi tik ilgi bija kā tumsā taustījušies.

⁸⁴ Tad, kad tas uzcēlās gaisā, lielās observatorijas no pašas Kalifornijas līdz pat Meksikai, pār Tūsonu, it visur, fotografēja To. Tas bija noslēpumains skats. Brālis Freds Sotmans, lūk, sēž tur aizmugurē, un es, un brālis Džins Normans stāvējām un bijām tur, kad Tas pacēlās augšup. Viņi nofotografēja to, kaut arī viņi nezina, kas tas ir. Lūk, pirms kāda laiciņa visi runāja: “Paskatieties uz to. Tas izskatās kā *tas*, un to Engēlu spārni, kā tie tur ir sakļāvušies.”

⁸⁵ Viendien es pagriežu to pa labi, paskatījos, tur bija Jēzus Kristus precīzi tāds, kādu Viņu bija uzgleznojis Hofmans. Viņš stāvēja tur baltā parūkā, skatīdamies lejup uz zemi, parādot, ka Viņš ir Augstākā Vara. To pasludina Debesis, to pasludina Bībele, to pasludina Vēstījums, visi to pašu. Augstākā Vara, ar baltu parūku uz galvas; zem tās var redzēt Viņa melno bārdu. Daudzi no jums ir redzējuši to fotogrāfiju. Mums tā ir tur aizmugurē. Vienkārši pagrieziet to pa labi, uz sāniem, paskatieties uz to. Tur nu Viņš ir, pilnīgi precīzi tāds pats, it kā tā būtu Viņa fotogrāfija. Viņi skatās uz to no nepareizā leņķa. Jums ir jāskatās uz to no pareizā leņķa. Un tikai Tas Kungs Dievs var atklāt, kurš ir tas pareizais leņķis. Pagrieziet to pa labi un paskatieties uz to. Tur nu Viņš ir, tieši precīzi tāds, it kā būtu tur augšā nofotografēts.

⁸⁶ Kad es pirmo reizi Viņu ieraudzīju, Viņš izskatījās kā *Galva no...* Hofmana. Nekad agrāk es nebiju to redzējis. Un pēc vairākiem gadiem es ieraudzīju to Billija Sandeja dievnamā. Kopš tā laika tās gleznas ir manā mājā.

⁸⁷ Vēl, šeit debesis, stāstīju, ka tieši tas Dievs, kuru es vēl kā zēns redzēju tajā vizijā tai vietā, kur tagad atrodas tā skolas ēka, Viņš izskatījās tāpat. Un tagad Debesis, trīsdesmit trīs gadus vēlāk, pasludināja, ka tā ir patiesība. Tieši tāds Viņš izskatās; nevis kaut kāds mistisks kāda priekšstats.

⁸⁸ Kā Vatikānā, viņiem tur ir uzgleznots Kristus ar nelielu, baltu bārdas apli, tas ir, ar apaļu bārdu ap Viņa zodu, kādu puscollu garu, kas iet apkārt Viņa mutei *šādā* veidā, un sauc to par Kristu.

⁸⁹ Tas atgādina man kādu grieķu mākslinieku, ko es reiz redzēju kādā senā katedrālē, viņš bija attēlojis, kāds izskatījās Ādams un Ieva; viņi izskatījās kā zvēri vai kas tamlīdzīgs. Lūk, kā miesīgais prāts saprot dažas garīgas lietas. Es domāju, ka Ādams bija visskaistākais vīrietis, kāds jebkad ir dzīvojis, un Ieva bija ideāla sievietē visādā ziņā.

⁹⁰ Lūk, miesīgie prāti ietērpj To savos priekšstatos, tad Dievs sūta un atklāj To caur Savu Spēku. Tieši tas arī notika šeit Ahaba dienās.

⁹¹ Un tā, mēs redzam, ka Elija varēja to pateikt, jo konkrētās stundas Vēstījums un Dieva Vārds jeb vēstnesis, Vēstījums—

Vēstījums un Vārds bija precīzi viens un tas pats. Praviētis, Vārds, Vēstījums; vēstnesis, Vēstījums un Vēstījums bija viens un tas pats. Jēzus teica: “Ja Es nedaru to, kas par Mani ir rakstīts, tad neticiet Man.” Tas ir labi. Jebkurš cilvēks un viņa vēstījums ir viens.

⁹² Tieši tāpēc šodien viņi netic Dieva darbu darišanai, jo viņi nepieņem Dieva Vēstījumu. Viņi netic tam Vēstījumam.

⁹³ Bet tiem, kas tic Dieva stundai, kurā mēs šobrīd dzīvojam, šīs lietas ir apslēptā Barība. Vienkārši aizdomājieties, Dievs ir apslēpis To tā, ka viņi skatās tieši Tam virsū, bet neredz To. Tieši tāpat, kā Elija padarīja aklū Sirijas armiju. Tieši tāpat, kā Dievs padara aklū neticīgo, un tas neredz patieso, isteno bērna, ticīgā Barību.

⁹⁴ Viņi nosauca Noasu par “fanātiķi”, jo viņš cēla šķirstu, taču viņa acis bija atvērtas Dieva Vārdam un apsolījumam. Tieši tas, ko viņi sauca par fanātismu, izglāba Noasu un viņa ģimeni. Saprotiet, tieši tā pati lieta. Tas, par ko cilvēki smejas, ir tas, par ko mēs lūdzamies. To, ko cilvēki sauc par “ārprātu”, mēs to saucam: “Vareni!” To, ko pasaule sauc par “varenu”, Dievs sauc par “mulķibu”. Un to, ko pasaule sauc par “mulķibu”, Dievs sauc: “Vareni!” Tas ir vistiešākais kontrasts starp Pareizo un nepareizo. Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

⁹⁵ Atcerieties, viņš devās uz savu slepeno vietu pēc Dieva plāna, pēc Dieva aicinājuma un Dieva Vārda. Elija iegāja savā slepenajā vietā pēc Dieva paredzējuma, plāna un aicinājumu viņa dzīvē, un saskaņā ar Vārdu. Ja tas nav tas veids, kādā iegājām mēs, tad es nezinu, kā mēs tur nonāksim.

⁹⁶ Un ievērojiet, ka, pirms sākās sausums, Elija iegāja tajā slepenajā vietā, lai dzīvotu. Precīza līdzība tam, kā, pirms uz zemes sāks nonākt sods, Draudze jau ir izsaukta, Līgava jau ir izvēlēta un tikai gaida, pirms atnāks sods. Jau gaida, ēdot Dieva Barību, izbaudot Dieva svētības. Jebkurš veselīgi domājošs cilvēks zina, ka mēs dodamies tieši, mēs jau esam soda laikā.

⁹⁷ Paskatieties! Brālis Benks, šovakar šeit ir vairāki no jums, vīri, kas torīt stāvēja tur uz kalna.

⁹⁸ Un es gribu runāt par to kalnu nākamās svētdienas rītā, ja Tas Kungs gribēs. Es saņēmu lielu atklāsmi, kaut ko papildus, un es teju vai nespēju atturēties, lai pastāstītu to jau šovakar. Bet man ir . . . Saprotat? Un tas ir vienkārši pastāvīgi, visu laiku, notiek viena lieta pēc otras. Saprotat? Tas nekad nepārstās notikt, jo tas bija TĀ SAKA TAS KUNGS.

⁹⁹ Ikviens no jums šeit tūkstošiem reiz tūkstošiem reižu uz lentēm esat dzirdējuši, kā es pieceļos un saku: “TĀ SAKA TAS KUNGS, tas būs *tā* un *tā*.” Un pat laikrakstiem un žurnāliem ir bijis jāatzīst, ka tas tā ir. Viņi nezina, kas tas viss ir, bet viņi ir to

redzējuši. Viņi nezina, kas tas ir, bet viņi ir to redzējuši, ka Vārds ir precīza patiesība.

¹⁰⁰ Mēs stāvējām šeit uz upes, kad pirms trīsdesmit trīs gadiem tajā dienā tur nonāca Tā Kunga Engēlis, tas ir, tas notika 1933. gadā, nonāca lejā un pateica to, ko Viņš izdrija. Es iznācu ārā, un daudzi cilvēki stāvēja tur krastā, sacīja: “Ko tas nozīmēja, Billij?”

¹⁰¹ Es sacīju: “Tas nebija man; tas bija jums. Es ticu; jūs nē.” Un es vienkārši devos tālāk.

¹⁰² Tad draudzes gans pateica man, viņš teica: “Vai tu gribi pateikt, ka ar savu septiņu klašu izglītību tu brauksi pa visu pasauli un lūgsies par monarhiem un valdniekiem, un karaļiem un tamlīdzīgi? Un, ak,” sacīja, “aizmirsti To!”

¹⁰³ Es nespēju To aizmirst, Tas bija iegravēts manā sirdī. Un tagad, trīsdesmit trīs gadus vēlāk, viss, ko Viņš pateica, ir noticis tieši tā, kā Viņš pateica, ka Viņš darīs. Viņš ir Dievs un nevar pievilt. Viņš vienmēr tur Savu Vārdu. Viņš... Nekad nešaubieties par To.

¹⁰⁴ Lūk, ievērojiet, viņš iegāja saskaņā ar Dieva plānu (paredzējumu), Dieva aicinājumu un Dieva Vārdu, un viņš ienāca, pirms sākās sausums.

Lūk, mēs zinām, ka Dieva sods ir gatavs nonākt.

¹⁰⁵ Tajā dienā mēs stāvējām uz tā kalna, brālis Benks Vuds atrodas šeit, mēs kāpām augšup tajā kalnā. Varbūt es citēšu to vēlreiz, lai paceltu jūsu ticību šai aizlūgšanu rindai, kura ir paredzēta nākamajās desmit, piecpadsmit minūtēs. Es gāju pa priekšu brālīm Benksam. Viņš bija... Man šķiet, ka viņš bija atstājis māsu Rūbiju, kura bija slima. Un viņš gāja man aiz muguras, es pamanīju, ka viņa seja bija sarkana. Es atskatījos. Es nodomāju, ka tas kalns viņam varbūt ir nedaudz par grūtu, tāpēc es tā kā piebremzēju. Tieši tajās tuksnešainajās vietās, tieši *tādos* kalnos, tieši tur, kur parādījās Tā Kunga Engēli. Mēs toreiz kāpām tieši tajā virzienā, kur Viņi bija parādījušies pirms dažiem mēnešiem.

¹⁰⁶ Un, kad es kāpu augšup tai kalnā, Dieva Gars... Kad es pagriezos apkārt, paskatījos uz tā kalna virsotni, Viņš sacīja: “Pacel to akmeni un pasaki viņam: ‘TĀ SAKA TAS KUNGS, nākamajās pāris stundās tu ieraudzīsi Dieva godību.’”

¹⁰⁷ Es vienkārši paņēmu to akmeni un teicu: “Brāli Benks, es nezinu, kāpēc,” uzmetu to gaisā un es sacīju: “TĀ SAKA TAS KUNGS, tu redzēsi Dieva Godību.”

Viņš teica: “Vai tas bija domāts par Rūbiju?”

¹⁰⁸ Es teicu: “Nē, es nedomāju, ka tas kaut kādā veidā attiecas uz tevi, Benks, vai Rūbiju, uz kādu no jums. Es domāju, ka tas bija tikai pateikts: ‘TĀ SAKA TAS KUNGS, kaut kas notiks.’”

¹⁰⁹ Un nākamajā ritā, kad mēs tur stāvējām, daudzi vīri, es nezinu, cik daudzi šobrīd atrodas šeit, tur atradās divpadsmit, četrpadsmit, piecpadsmit no mums. Pēkšņi pie manis pienāca kāds kalpotājs, un viņš sacīja: “Brāli Branham,” viņš teica, “mans vārds ir *Tāds-un-tāds*.” Sacīja: “Es biju viens no jūsu sponsoriem Kalifornijā.”

¹¹⁰ Es teicu: “Priecājos tevi satikt, ser.” Duglas Makjūdžs. Viņš teica: “Es esmu...” Es teicu: “Priecājos tevi satikt.” Mēs paspiedām viens otram roku.

¹¹¹ Viņš sacīja: “Lūk, es gribu uzdot tev vienu jautājumu.” Teica... Rojs Robersons, šejienes pilnvarotais; brālis Vuds, Terijs un Billijs un, ak, brālis Makanallijs, un es nezinu tos visus, kas tur stāvēja. Un es... Viņš teica: “Es gribu tev kaut ko pajautāt.” Viņš teica: “Vai Tas Kungs kādreiz tev dod vizijas šādās vietās?”

¹¹² Es teicu: “Jā, brāli, bet es braucu uz šejieni, lai tā kā tiktu prom no tā, lai atpūstos.”

Es *šādi* paskatījos apkārt un ieraudzīju, ka uz viņu skatās kāds drukns ārsts, saka: “Mācītāj Makjūdž, šī alerģija, kas ir jūsu aci, drīz vien jūsu aci nobeigs. Es esmu jūs ārstējis jau divus gadus, bet es nevaru neko ar to izdarīt.”

Un es pagriezos pret viņu. Es teicu: “Tas, ko tu man jautāji, tavš ārsts tev nesen pateica: ‘Tev aci ir alerģija.’” Tas notika dienas vidū, ap vienpadsmitiem, un viņš bija uzlicis saulesbrilles. Es teicu: “Iemesls; tu nenēsā tās saules dēļ, bet gan savas acs dēļ. Viņš pateica tev, ka ‘tu zaudēsi to aci.’”

Un viņš sāka raudāt, sacīja: “Tā ir taisnība.”

¹¹³ Es pagriezos, lai dotos tālāk, man rokā bija lāpsta. Un es paskatījos; es ieraudzīju, ka viņš tur stāv un skatās uz mani, viņa acis bija pilnīgi dzidras. Es sacīju: “Bet TĀ SAKA TAS KUNGS, tu to aci nezaudēsi.” Es mediju kopā ar viņu pagājušajā rudenī, viņš redzēja labāk nekā es vai jebkurš cits no mūsu bariņa. Viņš nekad... .

¹¹⁴ Es ieraudzīju, ka kāda paveca sieviete novelk savu zeķi un paceļ savu svārku apakšmalu. Viņa saka: “Dēls, ja tu satiksi brāli Branhamu, paprasi, lai viņš palūdz par manu pēdu.” Un es paskatījos tur lejā, un mazs... izskatījās, it uz viņas pēdas būtu audzēji, it visur.

¹¹⁵ Es teicu: “Tava māte jau ir sirma kundze. ‘Mans dēls,’ saproti. Pirms tu aizgāji, viņa pateica tev, ja tu redzēsi mani, paprasīt, lai es palūdzu par viņas pēdu. Viņai ir tādi kā mazi audzēji pa visu pēdu.” Viņš teju vai zaudēja samaņu.

Viņš sacīja: “Tā ir taisnība.”

Es teicu: “Pasaki viņai, lai neuztraucas. Viss būs labi.”

¹¹⁶ Es sāku iet uz priekšu. Tad es izdzirdēju Dieva Balsi runājam, kas sacīja: “Ejiet prom no ceļa, ātri.”

Tur stāvēja Rojs Robersons, zinot, ka viņš ir kara veterāns, es uzliku roku viņam uz pleca, es teicu: "Brāli Roj, paslēpieties, cik ātri vien varat!"

Saciņa: "Kas par lietu?"

Es sacīju: "Tieciet prom no ceļa! Paslēpieties!"

¹¹⁷ Un vienkārši sāku iet tālāk, noliku lāpstu uz zemes, pagriežos, noņemu savu cepuri. Un tur Viņš nāca, Dieva Godība nāca lejā virpulviesuli, kas tādā veidā atrāva gabalu no tā kalna un eksplodēja, un satricināja to vietu, nocirta krūmu galotnes; tikai apmēram trīs vai četras, piecas pēdas virs manas galvas. Tas atkal pacēlās augšup piltuves formā; Tas atkal eksplodēja. Un Tas notika atkal, trīs reizes.

¹¹⁸ Tad, kad Tas aizgāja, pēc trešās reizes, brālis Benks pienāca, saciņa: "Vai tas bija tas, par ko tu runāji?"

Es teicu: "Jā."

Saciņa: "Kas tas bija?"

¹¹⁹ Es sacīju: "Dievs parādās virpulviesuli." Es nezināju, vai Viņš grib, lai es stāstu par to cilvēkiem vai nē.

¹²⁰ Tad es gāju tālāk un nedaudz palūdzos. Tad Viņš pateica man, ka es varu viņiem pateikt. Es teicu: "Dieva sods nonāk pār Rietumu piekrasti." Paskatieties uz to šodien! Paskatieties, kas notika dažas stundas pēc tam: Aļaska ieģrima. Un tagad viss dodas lejup. Mēs ieejam sodā. Žēlastība ir noraidīta.

¹²¹ Bet paldies Dievam, ka mums ir apslēpta Barība, garīga Barība, ka mēs dzīvojam no Jēzus Kristus atklāsmes labestības un žēlastības šajās pēdējās dienās, kad Viņš apliecina Sevi Savu ļaužu vidū. Āmen! Viņi iegāja iekšā. Elija iegāja, pirms iestājās sausums. Paldies Dievam par būšanu iekšā, pirms atnāk sods. Tagad ir laiks iziet ārā un ieiet iekšā, iziet no šīm organizācijām un ieiet Kristū, izešanas un ieiešanas laiks visiem patiesi ticīgajiem.

¹²² Pēc tam viņš tika aicināts un palika tur. Atcerieties, viņš neatstāja to strautu, līdz Dievs viņu nepasauca.

¹²³ Un, kad sausums jau tuvojās beigām, Viņš izsauca viņu no turienes uz kādas atraitnes māju. Ievērojiet, Viņš aizsauca pie tās atraitnes. Un tā atraitne nebija pievienojusies neticīgajiem; tie pieņēma zvēra zīmi sausuma laikā. Tāpēc Viņš aizsauca viņu. . . izsauca Eliju atbalstīt to atraitni. Viņiem bija tikai viens mazs plācenītis, mazs gabaliņš, pie kura viņa turējās. Un Elija saciņa: "Sākumā iedod to man. Jo TĀ SAKA TAS KUNGS, tā tīne nepaliks tukša, un krūze neizsiks līdz dienai, kad Tas Kungs Dievs sūtīs lietu pār zemi." Likst Dievu pirmajā vietā, Viņa Vārdu pirmajā vietā!

¹²⁴ Ievērojiet, ka tajā tinē bija milti. Katru reizi, kad viņa devās pēc miltiem, tinē bija milti. Katru reizi, kad viņa devās

pēc eļļas, krūkā bija eļļa. Kāpēc? Milti simbolizēja Kristu miltu upuri. Dzirnakmeņiem bija jābūt uzstādītiem pareizi, lai samaltu ikvienu graudiņu. Katrs miltu malums bija precīzi tāds pats parādot, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Tas bija Vārds, Dzīvības Maize, kas sekoja vēstijumam, lai apstiprinātu Vārdu.

¹²⁵ Tāpat tas ir šodien, draugi. Tāpat tas ir šodien, ka Dzīvības Maize, no kā pārtiek bērni, seko Dieva Vēstijumam, lai uzturētu viņus sausuma laikā. Kā būtu, ja šodien Viņš stāvētu mūsu klātbūtnē? Kā būtu, ja Viņš stāvētu mūsu klātbūtnē tieši tagad? Viņš rīkotos un darītu tieši tā, kā Viņš to darīja tajās dienās, kad Viņš bija miesā šeit, uz zemes. Līgava ir daļa no Vira, Draudze ir tas pats, kas Kristus. “Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet.” Un to dara tieši Vārds. Viņš pateica mums, ka to, ko Viņš darīja, darīsim arī mēs.

¹²⁶ Šeit mēs atkal ieraugām, ka, ja Vārds ir mūsos un ir atnācis pie mums, kā Tas bija ar Eliju tajā laikā, tad tas paveiks to pašu, ko darīja viņam – viņš pārtika no Dieva apslēptajām Lietām, kas ir apslēptas no šīs pasaules. Ak! Un atkal, tas padara Vēstījumu un vēstnesi par vienu. Garīgā Barība ir sagatavota, un Tā ir paredzēta tieši šim laikam. Un ikviens no jums var saņemt šo Barību, ja jūs To vēlaties, ja jūs esat gatavi aiziet no visas šīs stundas neticības, ja jūs esat gatavi ieiet Kristū, ieiet Viņa apsoliņumā.

Un atcerieties Viņa apsoliņumus Maleahijas 4. nodaļā, Lūkas 17:30, tāpat arī Jāņa Evaņģēlijā 14:12 un tik daudzās Rakstu vietās, kas to stāsta, Joēla 2:38 un viss pārējais, ko Viņš darījis, tas ir, 2:28, ko Viņš darījis šajās pēdējās dienās. Un, kā pravietis saka, ka šajās pēdējās dienās parādīsies Gaismā, kā Tā darbosies, ko Tā darīs, visas šīs Rakstu vietas norāda uz šīm pēdējām dienām. Un tas ir Kristus! Ja jūs tagad varat Tajā paslēpties, šajā apslēptajā Vietā, jūs varēsiet baroties un redzēt Dieva labestību un žēlastību. Ja tu esi slims, tur atrodas dziedināšana.

¹²⁷ Jūs atceraties, kad Elisa vēlāk bija izsaucis. . . Pēc tā miltu upura, kas viņam bija, Kristus, un ar To bija atbalstījies tās atraitnes namu. Ievērojiet, vēlāk, kad viņš izsauca no debesīm uguni un tā tālāk un apstiprināja, ka viņš ir Dieva sūtīts, pravieša Gars.

¹²⁸ Ievērojiet, tuksnesī, kad viņš gulēja tur zem kadiķu koka, nonāca Engēlis ar tāda paša veida miltiem un uzcepa dažus plāceņus, un pabaroja viņu. Un pēc maza britiņa viņš atkal viņu iemidzināja un pamodināja, un viņš apēda vēl dažus miltu plāceņus, kas bija tur uzcepti viņam. Un četrdesmit dienas viņš gāja to plāceņu spēkā. Slava Dievam! Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Ak, kā mēs Viņu milam, garīgā Barība Savā laikā!

129 “Neklājas ņemt bērnu maizi un dot to suņiem.” Vai tad to pašu Jēzus neteica sievietei sirofeniķietei? Viņš bija sūtīts pie Savējiem. Tā tas ir. Un tieši pie viņiem Viņš nāca . . . Viņš negāja pie pagāniem.

130 Bet šodien Viņš piemeklē pagānus viņu laikā, un neklājas . . .

131 Jūs teiksiet: “Kāpēc tad šis Vēstījums neskan tajās slavenajās vietās, tajās lielajās kampaņās, konfesiju vidū?”

132 Tā nav viņu Bariba, tā nav *tā sauktās* draudzes Bariba, Tā ir Līgavas Bariba, Tā ir garīgā Bariba konkrētajā laikā. Viņiem no Tās sāpēs vēders, Tā viņiem ir pārāk trekna. Saprotat? Saprotat? Jūs—jūs—jūs nevarat to darīt. Bet bērniem Tā ir Maize, Tā ir Dzīvība, Tas ir Jēzus Kristus vakar, šodien un mūžīgi tas pats.

133 Būs jau pārāk vēls, ja mēs tagad nesāksim lūgšanu rindu, tāpēc uz britiņu nolieksim mūsu galvas.

134 Dārgais Dievs, Bariba istajā laikā, garīgā Bariba. Kaut kas tāds, par ko pasaule neko nezina. Kā mēs dzirdam mūsu Kungu sakām tajā vakarā vai tajā dienā tur Samarijā, tajā pašā vietā, kur gāja Elisa un teica: “Nu, pat rāsas nebūs, kamēr es to nepaprasīšu.” Tur stāvēja Jēzus, runādams ar Saviem mācekļiem.

Saciņa: “Skolotāj, kāpēc Tu neēd?”

Viņš saciņa: “Man ir Bariba, ko jūs nepazīstat.”

135 Patiesi, Kungs, Viņa Bariba bija darīt Dieva gribu, redzēt, ka Dieva darbi tiek izpausti Viņa laikā. Viņš bija tur, lai redzētu, ka tas tiek izdarīts. “Es neko nedaru, ja Mans Tēvs Man vispirms neparāda. Ko Tēvs Man rāda, to Es daru.”

136 Un, Tēvs, tāpat ir arī šodien. Draudzei, patiesam ticīgajam, ticīgo Ķermenim ir pieejama Bariba, garīgā Bariba, par kuru formālie neko nezina. Pasaule neko nezina par to Baribu, Tēvs. Bet Tava Draudze, Tavi ļaudis, Tava Dēla Līgava To mīl.

137 Mums ir piekļuve mūsu ķermeņu dziedinašanai, kad ārsti to vairs nespēj. Mums tas ir pieejams. Tā ir viena daļa no tās Dieva Barības, ko Viņš ir devis Savai Draudzei un ir apsoliļis to Saviem ticīgajiem bērniem šajās pēdējās dienās. Tēvs, palīdzi mums būt ticīgiem bērniem, jo viss ir iespējams ticīgajiem. Dāvā to, dārgais Dievs. Mēs prasām to Jēzus Vārdā. Āmen.

138 Šķiet, Billijs man saciņa, ka viņi izdalīja dažas lūgšanu kartītes. Ja kāds varētu man pateikt, ar kādu burtu sākas lūgšanu kartīte, tas ir viss, kas man vajadzīgs. [Kāds saka: “C.”—Tulk.] C, labi, paņemsim C, sāksim ar to, lai es varu sākt rindu. Saprotiet, lūk, tās var būt it visur. Un tā, ja katrs . . . Nu, redziet, es mēģināšu šādi. Es nezinu, vai mums izdosies vai nē. Vai arī mēs vienkārši izsauksim rindu; sēdiet mierīgi. Man tas nav būtiski. Vai nu jūs nākat šurp uz platformas, vai arī mēs izsaucam rindu, tam nav nozīmes, var jebkādā veidā. Es esmu pilnībā atkarīgs

no Svētā Gara. Es paļaujos, ka Viņš aizsargās to Vārdu, ko es sludināju.

¹³⁹ Brāli Džordž Rait, es ticu Tam. Kopš biju vēl zēns, iedams uz tavu māju pirms daudziem gadiem, klausijos tajā putniņā, kas sēdēja kokā, es joprojām ticu tam pašam Vēstījumam. Es ticu, ka Tas ir tāds pats.

¹⁴⁰ Labi, es redzu, ka viņi atbrīvo vietu lūgšanu rindai. Labi, lūgšanu kartite C, numur viens, divi, trīs, četri, pieci nāciet pirmie un nostāieties šeit. Ja jūs nevarat piecelties, vienkārši paceliet savas rokas, kāds no viņiem jūs atnesīs. [Kāds runā ar brāli Branhamu—Tulk.] (Kas tas ir? Jā. Hm-hm.) Lūgšanu kartite C, viens, divi, trīs, četri, pieci. Un, lūk, ievērojiet, jūs, kuriem nav lūgšanu kartītes. . .

¹⁴¹ Lūk, man jau ļoti, ļoti sen nav bijusi šāda veida lūgšanu rinda. Cik daudzi atceras manu uzdevumu, kad mēs šeit uzcēlām lūgšanu namu? Teica: “Dari evaņģēlista darbu.” Neteica, ka es esmu evaņģēlists. Teica: “Dari evaņģēlista darbu,” saprotiet, “jo pienāks laiks, kad tas mainīsies.” Tas laiks pienāk. Labi. Un tā, tajā, Viņš. . .

¹⁴² Tu nevari samaisīt kopā divas vai trīs dažādas kalpošanas, vienlaicīgi esot draudzes gans un evaņģelizēt. Tu nevari vienlaikus būt pravietis un, varbūt, draudzes gans, redziet, jo tas ir atšķirīgs darbs, atšķirīga kalpošana.

¹⁴³ Bet Tas Kungs iedeva man, kas man ir jādara manā Vēstījumā. Bet tad Viņš pateica: “Dari evaņģēlista darbu, izpildi savu kalpošanu līdz galam, jo pienāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo Mācību.” Vai tad tas nav jau istenoties! Jebkura draudzes konfesija ir mani noraidījusi. Viņi nepanes veselīgu Mācību. “Bet pēc savām iegribām tie izvēlēsies savus pašu skolotājus un pievērsīsies pasakām. Un tiem būs ievērojami sasniegumi kā Jannem un Jambrem, kas pretojās Mozum, bet viņu neprāts kļūs skaidri redzams.” Saprotat? Saprotat? Labi, atdarinājumi! Jūs redzat, kā Jambre. . .

¹⁴⁴ Un Dievs Debesis zina, ka tas atrodas tieši šeit, šai stūr-. . . (tam dievnamam). . .-akmeni kopš 1933. gada, uzrakstīts uz Bibeles lapas, atrodas tieši tur. Paskatieties, kā viņi ir to izdarijuši. Paskatieties, kas ir noticis. Atdarinājumi, pilnīgi precīzi. Teica: “Liec viņus mierā, viņu neprāts kļūs zināms tāda pat veidā, kā tas notika ar Janni un Jambri.” Nu tā diena ir pienākusi.

¹⁴⁵ Es redzēju šo draudzi toreiz, kad mēs vēl tikai likām to stūrakmeni, cilvēki drūzmējās pie logiem un it visur, stāvēja gar dievnama sienām. Te nu tas ir. Viņi sacīja, kad tas tika celts, šis pilsētas ļaudis sacīja: “Sešu mēnešu laikā. . .” Un mums bija dolārs un astoņdesmit centu, lai uzceltu dievnamu, daudzi mehāniķi jau bija nolēmuši, ka tā būs viņu garāža. Bet tā joprojām ir aitu kūts Dieva Aitām.

¹⁴⁶ Viens, divi, trīs, pieci, seši, septiņi, astoņi, deviņi, desmit. C, seši, septiņi, astoņi, deviņi, desmit. Labi.

¹⁴⁷ Lūk, “Es, Tas Kungs, esmu to iestādījis, Es laistišu to dienu un nakti, un neviens to neizraus no Manas rokas.” Paskatieties uz to kritiku! Neviena konfesija To neatbalsta. Nevienai draudzei visā valstī Tas nepatīk. Ne pentakosti, ne kāds cits šajā valstī To neatbalsta. Ikviens ir pret ūdens kristību, ikviens ir pret visām tām pārējām lietām. Pat manā ģimenē mans paša tēvs izraidīja mani pa durvim, es ieliku savas drēbes papīra maisiņā un aizbraucu dzīvot uz Ņūolbanī. Pareizi.

Bet caur daudzām briesmām, grūtībām un
lamatām,
Es esmu atnācis;
Tā žēlastība jau mani ir tik tālu vedusi,

Es esmu piecdesmit sešus gadus vecs, un drīz man būs jāšķērso tā upe.

Un arī tālāk žēlastība mani aizvedīs.

Kad būšu tur jau desmit gadu tūkstošus,
Tik gaišus, spožus, saulainus;
Tad Dievam slavu es ik dienas dziedāšu,
Kā pašā sākumā to dariju.

Ak, kā es milu Jēzu! Viņš man ir visa pasaule!

¹⁴⁸ Ak, labi, cik daudzus es jau . . . ? Kur es pabeidzu, ar desmito? Vai mēs varam paņemt vēl kādu? Labi. Cik tur bija, desmit, piecpadsmit? Labi. C, no desmitā līdz piecpadsmitajam, lai kur jūs nebūtu, piecelieties un atnāciet. Ko sakāt? Hm? Labi. C, tātad no piecpadsmitā līdz divdesmitajam. Lai tas ir C, no piecpadsmitā līdz divdesmitajam. Tie būs vēl desmit cilvēki. Mēs redzam . . . Jūs redzat—redzat, kur stāv rinda, mēs negribam—negribam, lai viņi drūzmējas. Un mēs . . . Labi.

¹⁴⁹ Tagad veltiet man nedalītu uzmanību; tas nebūs ilgi. Bet, lūk, ak, kāda stunda, kāds laiks! Es—es gribētu, lai ikviens varētu mīlēt To Kungu. Es—es gribētu, lai mēs visi nonāktu līdz tam, lai apzinātos šīs minūtes potenciālu. Pamēģināsim to. Vienkārši veltiet man savu uzmanību.

¹⁵⁰ Ko—ko mēs mēģinām šeit darīt? Mēs veicam Dieva Vārda testēšanu. Elija izdarija to pašu, uzkāpa tajā kalnā pēc tam, kad viņš zināja, ka Dievs bija sūtījis viņu to darīt. Viņš sacīja: “Tagad pierādīsim, kurš ir Dievs, lai tas Dievs, kas atbild ar uguni, ir Dievs.”

¹⁵¹ Un tie pagāni graizīja sevi, ak, sacīja: “Nu, protams, ne . . .” Tie pagāni zināja, ka uguns nenonāks, tāpēc viņi kļiedza un trokšņoja.

¹⁵² Bet Elija zināja, ka tā nonāks, jo viņš bija redzējis viziju no Tā Kunga.

Jūs sakāt: “Vai viņš redzēja viziju?”

¹⁵³ Tieši tā! Kad viņš bija visu sakārtojis, viņš teica: “Kungs, es esmu visu izdarījis pēc Tavas pavēles.” Un tad uguns sāka nonākt. Kad Dieva Vārds ir ievērots līdz pēdējam burtiņam, tad tā ir Dieva darišana parūpēties par visu pārējo. Viņš tikai prasa, lai tu to tur izkārti. Un pārliecinies, ka tu esi aicināts to tur izkārtot. Saprotat? Un, ja tu esi, Viņš parūpēsies par visu pārējo.

¹⁵⁴ Un tā, šeit būs cilvēki, kas ies cauri šai rindai, par kuriem es lūgšos. . . Lūk, nu, jūs jau esat gandrīz pie sienas, labi, mēs sāksim rindu. Un tā, pirmkārt, vismaz kaut kur šajā ēkā daži cilvēki. . .

Cik daudzi šeit ir slimi un viņiem nav lūgšanu kartītes, paceliet roku. Redziet, vienkārši visur. Nu, zini, ja mūsu Kungs. . . Un es ticu, ka Viņš to darīs, ja Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Viņam bija lūgšanu rindas. Cilvēki nāca pie Viņa lielās rindās, ļaužu pūli, Viņš pieskārs viņiem, svētīja viņus. Tad viendien Viņš apstājās un teica: “Kas Man pieskārs?” Paskatījās apkārt, pateica kādai sievietei, kāpēc viņa Viņam pieskārs; un pateica, ka viņas asiņošana bija beigusies, viņas ticība bija viņu dziedinājusi.

¹⁵⁵ Kā būtu, ja viņa būtu pagriezusies un pateikusi: “Nu, es nezinu, Kungs, man tas ir bijis jau tik ilgi”? Tas nebūtu noticis. Nē, tas nebūtu noticis. Nē.

¹⁵⁶ Kā būtu, kad Viņš pateica tai sievietei sirofeniķietei: “Šo tevis pateikto vārdu dēļ tava meita, velns ir izgājis no viņas,” kā būtu, ja viņa būtu teikusi: “Nu, lūk, Kungs, es—es gribēju, lai Tu izdari to *citādā* veidā”? Tad velns būtu palicis tajā meitenē. Bet viņa gaidīja, ka atradis savu bērnu tā, kā Viņš teica, ka viņa to atradis.

¹⁵⁷ Lūk, Viņš sacīja mums: “Ja tu vari ticēt! Ja jūs varat pateikt šim kalnam: ‘Kusties,’ un nešaubīsieties savā sirdī, bet ticēsiet, ka tas, ko jūs pateicāt, notiks, tad jums tas būs. Kad jūs lūdzat, ticiet, ka jūs to saņemat, tas jums tiks dots.” Kāds apsoliņums!

¹⁵⁸ Nu, cilvēks, kurš sludina sociālo evaņģēliju, tam vispār netic. Viņš pienāks pie durvīm, ieskatsies iekšā vai nostāsies tur un teiks: “Nu, vēl viens sektantu bariņš,” un aizies prom. Saprotat? Bet viņš nezina, ka tā ir tā apslēptā Barība. Viņš nezina, ka tā ir tā slepenā Lieta, kas viņam ir apslēpta. Viņš to nezina. Tas ir—tas ir—tas ir nožēlojami, prāts, kas ir kails, nožēlojams, akls un nezina to. Saprotat? Tā ir slikta lieta.

¹⁵⁹ Ak, Dievs, ļauj man vispirms nomirt, bet neļauj man nonākt līdz kam tādām. Es labāk nomiršu (tieši tā), nekā rikošos šādi. Un es domāju, ka tā domā ikviens no mums, vai ne?

¹⁶⁰ Bet, lūk, Dievs ir apsolijs mums šīs lietas pēdējās dienās. Maleahijas 4. nodaļā ir teikts, ka Jēzus Kristus nonāks lejā un iemiesos Sevi cilvēciskā miesā, tāpat kā Viņš izdrija to pirms

Sodomas. Tā tas ir. Un ir teikts, ka pasaule būs tādā stāvoklī kā Sodoma. Un ir teikts: “Tāpat kā bija toreiz, tajā dienā atklāsies cilvēka Dēls.” Saprotiet, tas vīrs, kas nonāca cilvēka veidolā, kas bija “Elohims”, pie Ābrahāma, pirms atnāca tas apsolutais dēls. Paskatieties, kas tas bija, Ābrahāms teica, ka tas bija Dievs. Un Bībele saka, ka pie viņa atnāca trīs viri puteklainās drēbēs, ceļotāji, apsēdās un ēda kā cilvēki. Un Jēzus sacīja: “Tieši tajā laikā, kad pasaule sasniegs Sodomas stāvokli, tad atkal Sevi atklās cilvēka Dēls.” Nevis Dieva Dēls, cilvēka Dēls, saprotiet, atklās Sevi.

¹⁶¹ Tagad atzīmējiet to kopā ar to, ko teica pēdējais pravietis: “Redzi, es sūtu pie jums pravieti Eliju, un viņš atgriezīs bērnu sirdis atpakaļ pie tēviem.” Saprotat? Vēstījums, lai atgrieztu viņus atpakaļ pie Bībeles, un tajā dienā cilvēka Dēls atklās Sevi. Un tajā dienā, kad bazūni pūtīs pēdējais draudzes periods, septītais eņģelis, tajā dienā ir jākļūst zināmiem Dieva noslēpumiem. Septiņi Zīmogi tiks norauti. Tie noslēpumi par visām tām draudzēm un pārējo, kā tas notika un kas not- . . . un kas notika.

¹⁶² Saprotiet, viņi To nezina. Jēzus teica: “Jūs, aklie farizeji!” Teica: “Ja aklais ved aklo, vai tad viņi abi neiekritis grāvī?” Saprotiet, tas ir tas iemesls, kāpēc tie cilvēki To neredz.

¹⁶³ To Zīmogu noslēpums ir Tas, ka ikviena no tām draudzēm izveidoja organizāciju un iegāja tajā, un tā ir viena no tām apslēptajām lietām, kas ir bijusi nepareiza Dieva priekšā. Vai saproti, doktor Lī? Saprotiet, paskatieties. Tā ir. Tieši tā ir tā lieta. Tas ir viens no tiem noslēpumiem. Viņi organizējās, saprotiet, un atradās pilnīgi ārpus Dieva gribas. Un tas tiks atklāts pēdējās dienās, un cilvēki tiks vesti nevis pie kādas ticības mācības vai kādas konfesijas, bet gan atpakaļ pie patiesā Vārda. Un patiesais Vārds atnāks pie noteiktas cilvēku grupas, un viņu vidū Sevi atklās cilvēka Dēls, “tas pats vakar, šodien un mūžīgi”.

¹⁶⁴ Ak vai! Ak, man tas patīk. Man patīk—man patīk lielities ar Viņu. Man patīk padarīt Viņu lielu cilvēku priekšā. Man nav jāpadara Viņš liels; Viņš jau ir liels. Viņš ir tik augsts, ka jūs nevarat pārcelties Viņam pāri, tik dziļš, ka jūs nevarat nokļūt zem Viņa, tik plašs, ka jūs nevarat Viņu apiet, tomēr tavā sirdī ir istaba Viņam. Vai tu Viņu uzņemsi? Cik brīnišķīgs ir mūsu Kungs! Labi.

¹⁶⁵ Tagad visi kļūsim ļoti klusi. Un tā, mēs esam par To parunājuši. Un tagad jautājums ir, vai Tā ir taisnība? Nu, varbūt šeit ir daži svešinieki. Varbūt es pateikšu, ja . . . jums, ja Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, ko Viņš darītu šajā minūtē? Viņš darītu to pašu, ko Viņš darīja, kad Viņš bija šeit iepriekš. Vai pareizi? Cilvēku ticība pieskartos Viņa drēbēm, un Viņš

pagrieztos. Tāpat kā Viņš izdarija ar to sievieti pie akas, un Viņš to darija arī citās vietās, Viņš uztvēra viņu domas.

Un tā, jūs jautāsi: “Vai Viņš varētu mani dziedināt?”

¹⁶⁶ Viņa Vārds saka, ka Viņš to jau ir izdarījis. Tomēr jautājums ir par to, vai Viņš darīs Sevi zināmu, ka Viņš ir šeit.

¹⁶⁷ Nu, ja Viņš parādītos mūsu priekšā fiziskā ķermenī, tieši tāds pats kā Hofmana gleznā *Kristus galva trīsdesmit trīs gadus*, un no Viņa rokām plūstu asinis un tā tālāk, un uz Viņa būtu redzamas naglu rētas, es to nepieņemtu. Nē, nē. Nē, nē. Kad Viņš nāks, Viņš Pats, “Viņu redzēs katrs acs, ikviena mēle Viņu apliecinās; un kā zibens nāk no austrumiem uz rietumiem, tā tas būs.” Saprotat? Mēs neticam tiem kultiem un klaniem. Mēs ticam, ka Dievs ir Vārds.

¹⁶⁸ Bet Viņš iemieso Sevi, paņemot tavu ķermeni un manu ķermeni, un dod tev dāvanas, dod man dāvanas, un caur šīm dāvanām Viņš dara Sevi zināmu. Tā ir tā slepenā Barība. Nav nozīmes, cik ļoti Viņš darīs Sevi zināmu caur mani, jums ir Tam jātic, jums ir jābūt arī ticības dāvanai, lai Tam noticētu. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Un, ja tagad Viņš izpaužis Sevi tādā veidā, vai jūs Viņam ticēsiet? [“Āmen.”] No visas sirds, vai jūs Viņam ticēsiet? Ak, cik brīnišķīgi, vienkārši gaidām Viņu, vienkārši gaidām, lai redzētu, ko Viņš saka.

¹⁶⁹ Šeit stāv kāds virietis. Cik man zināms, es nekad dzīvē neesmu viņu redzējis. Izskatās pēc laba, spēcīga, veselīga virieša, un varbūt tāds viņš arī ir, es—es—es nezinu. Bet tur nu viņš stāv. Lūk, es varētu uzlikt rokas tam virietim un palūgt par viņu, pajautāt, vai viņš tic. Viņš varētu šeit stāvēt un pateikt man, teiksim: “Es—es—es vēlos, lai tu aizlūdz par *To-un-to*. Un man ir—man ir plakanā pēda. Man ir pastāvīgas galvassāpes. Man ir kuņģa čūla,” vai vēl kaut ko. Viņš—viņš, es nezinu. Viņš varētu nosaukt jebkuru no tām lietām.

¹⁷⁰ Es sacītu: “Labi, ser, brāli. Es uzlikšu tev savas rokas un palūgšu par tevi.” Tas būtu pilnīgi pareizi. Tieši to mēs esam darijuši visu laiku. Vai pareizi?

¹⁷¹ Bet atcerieties, Jēzus teica, ka Viņa Atnākšanas laikā tas būs citādāk, tāpat kā tas bija Sodomas dienās. Un tas Cilvēks, kas atnāca, bija pagriezis savu muguru pret telti, kurā atradās Sāra, un Viņš sacīja (vairs ne “Ābrams”, tagad): “Ābrahām.”

¹⁷² Redziet, iepriekšējā dienā viņš vēl bija Ābrams. Bet viņš redzēja viziju, un Tas Kungs pateica viņam: “Es pārmainīšu tavu vārdu.”

¹⁷³ Un, lūk, Pats Kungs cilvēka veidolā ēd un dzer kopā ar viņu. Sacīja: “Ābrahām, kur ir tava sieva Sāra?” S-ā-r-a; nevis S-ā-r-a-j-a.

Viņš sacīja: “Viņa ir telti aiz Tevis.”

174 Sacīja: “Es tevi apciemošu saskaņā ar Manu apsolījumu pirms divdesmit pieciem gadiem.”

175 Un Sāra mazliet pasmējās pie sevis. Viņš teica: “Sāra tikko kā pasmējās telti, sacīdama: ‘Kā gan tas var būt?’” Hm-hm. “Vai Dievam kaut kas ir par grūtu?” Saprotat? Nekas. Nē, kungi.

176 Lūk, Viņš sacīja, Jēzus to apsoliya: “Viņš, cilvēka Dēls,” kas ir Vārds (vai jūs tam ticat?), “atnāks pēdējās dienās un atklās Sevi tajā laikā, kad pasaule būs kā Sodoma un Gomora.” Vai jūs ticat, ka tā ir taisnība?

177 Pirms mēs pāriesim pie pirmās lūgšanas, lai daži no jums lūdzas un pārliecinās, vai cilvēka Dēls joprojām ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Vienkārši pajautāiet Viņam par to, sakiet: “Kungs, tas cilvēks mani nepazīst, bet es zinu, ka Tu esi tas pats vakar, šodien un mūžīgi,” paskatieties, vai Viņš jums to pateiks.

Tieši tā. Tagad uz britiņu paceliet savas galvas.

178 Tas ir aiz manis. Tas ir bērns. Viņai šobrīd ir ļoti augsta temperatūra. Tā ir maza meitenīte. Jūs neesat no šejienes. Šim bērnam ir kuņģa slimība. Bija. Vienkārši ticiet.

179 Nu, vai tas ir tas, ko Viņš sacīja, ka Viņš darīs? Es nekad dzīvē to cilvēku neesmu redzējis. Dievs Debesis to zina.

180 Šis te vīrietis, viņš izskatās ļoti spēcīgs un veselīgs. Bet vai jūs redzat to ēnu virs viņa? Tas nozīmē, ka, ja Dievs viņam nepalīdzēs, viņš šeit pārāk ilgi neuzkavēsies. Viņam ir vēzis. Tas ir tavā plaušā.

Lūk, cilvēka Dēls ir šeit.

Viņam uz sirds ir nasta par mazu zēnu, mazu bērnu. Vai pareizi? Vai tu tici, ka Dievs var pateikt man, kas nav kārtībā ar to bērnu? [Brālis saka: “Es zinu, ka Viņš var.”—Tulk.] Viņš var. Viņam ir bezsamaņas briži, kaut kas līdzīgs epilepsijai. Viņam tikko kā bija viens no tiem. [“Šorit.”] Pareizi, šorit. Un vai tu tici, ka tu dzīvosi, lai audzinātu to zēnu, un viņam viss būs kārtībā?

181 Kur ir Čārlijs Kokss? Kur viņš ir? Čārlij, kur tu esi? Es domāju, ka šovakar viņš ir šeit. Šeit, Čārlij. Gerij, kur tu esi? Lerij, vai viņš ir šeit? Viņa mazajam puikam bija tas pats, tieši tas pats. Kur tu esi, Lerij? Atnāc uz britiņu šurp. Nu, te nu tu esi. Šim mazajam puikam bija tā pati lieta. Viņa tēvs un māte ir ļoti labi mani draugi. Pirms vairākiem gadiem es biju tur, un šim zēnam bija lēkmes, vienkārši atslēdzās un zaudēja samaņu. Tā bija epilepsija. Es to pamanīju uz tā zēna, prasīju Dievam viņu dziedināt. Kopš tā laika viņam tā vairs nav bijis. Tas ir viņa tēvs; viņa māte sēž kaut kur šeit; un šeit ir pats zēns.

182 Vai tagad tu tici, ser? (Paldies, Lerij.) Vai tu tici, ser? Lai Debesu Dievs dāvā tev to pašu, lai tu dzīvotu un audzinātu šo bērnu. Lai Dievs jūs svētī.

Lūgsim.

¹⁸³ Dārgais Dievs, palīdzi viņam. Es lūdzu, lai Tava žēlsirdība un žēlastība ir uz viņa, un svēti viņu. Jēzus Vārdā.

¹⁸⁴ Tagad dodies atpakaļ uz Luiziānu, laimīgs, slavējiet Dievu par viņu.

¹⁸⁵ Ak jā, viņš bija no Luiziānas, protams, netālu no Leik-Čārlzas. Pareizi. Saprotiet, es tagad uztveru jūsu domas. Slavēts lai ir Dievs!

¹⁸⁶ Nu, tu prasi labu lietu, tu gribi, lai tev būtu bērns. Tev jau ir bijuši bērni, divi bērni, bet tu gribi vēl vienu. Lai Debesu Dievs tev to dāvā, mana māsa. Atnāc šurp, es vienkārši gribu uzlikt rokas.

¹⁸⁷ Dārgais Dievs, dāvā šai sievietei viņas sirds vēlēšanos, jo tas ir cienīgs iemesls. Jēzus vārdā. Āmen.

Tagad ej, lai tev ir tas bērns.

¹⁸⁸ Dievs ir labs Dievs. Vai jūs tam ticat? Viņš zina visu, kas mums ir vajadzīgs. Viņš parūpējas par ikvienu mūsu vajadzību, ja mēs tam ticam. Viņš teica: "Kaut tu varētu ticēt!"

¹⁸⁹ Es kaut kur paspiedu tev roku. Es neatceros, kur tas bija, bet kaut kur es paspiedu tev roku. Es precīzi neatceros, bet mēs kaut kur bijām, kaut kad šodien, bet es nezinu, kur tas bija. Bet mēs neesam šeit, lai runātu par to, kur tas bija. Tu esi šeit, lai runātu, tas ir, lai palūgtu, tu gribi, lai es palūgtu par kādu citu. Tā tas ir. Viņa šeit nav. Viņš ir Džordžijā, slims. Viņš ir slims ne tikai fiziski, bet ir slims arī garīgi; tavš brālēns. Vai tu tici, ka Dievs par to parūpēsies, jo tu esi par viņu iestājies? Vai tā ir? Atnāc šurp un lūgsimies kopā.

¹⁹⁰ Dārgais Dievs, dāvā šim vīram viņa sirds vēlēšanos, lai viņš aizietu un atrastu to cilvēku brēcam pēc Dieva. Es prasu to Jēzus Vārdā. Āmen.

Lai Dievs tevi svēti. Nešaubies. Tici no visas sirds.

¹⁹¹ Sveicināti! Tas nebija tiši, ka es nepasniedzu savu roku, lai paspiestu tavējo tad, kad tu man to devi, bet tajā brīdī es kaut ko pamanīju. Tā bija ēna, patiešām tumša un melna. Tāds bija tas iemesls. Es zinu, ka, ja es būtu satvēris tavu roku, es būtu to atklājis tādā veidā, saproti. Bet tas ir vēzis. Vai tu tici, ka Dievs ir spējīgs to aizvākt? Tas ir uz tavām krūtīm, kreisajā pusē. Tu taču gribi doties atpakaļ uz Karolinu un slavēt To Kungu par dziedināšanu, vai ne? Vai saproti, ko es gribu pateikt? Lūgsim.

¹⁹² Dārgais Dievs, Jēzus Kristus, Viņa, Kurš šobrīd ir klātesošs, Vārdā; bērni ēd Dieva Maizi, lai arī šis bērns izbauda ticību, Dieva Maizi, ko Viņš tagad dod viņam, lai viņš tiktu dziedināts. Lai viņš iet un ir vesels Jēzus Vārdā. Āmen.

Lai Dievs tevi svēti, brāli. Tici no visas sirds.

Sveicināti!

¹⁹³ Vai šis nav brīnišķīgs laiks? Vienkārši izskatās, ka uz cilvēkiem ir tāda kā godbijība. Tas ir, varbūt tas skan manās ausīs, it kā kaut kas virzītos: “Fjū!” Vienkārši tāda skaņa, kā: “Fjū,” kaut kas tāds, saprotiet. Tā ir tā bērnu Maize. Saprotat? Tā ir jūsejā. Tas ir jums. Tas nav man; Tas ir jums. Es esmu ļoti pateicīgs tieši šajā brīdī, es neesmu . . . Es esmu vesels, cik es zinu; bet Tā ir Maize arī man, kad man ir vajadzība. Tā ir Maize jums. Tā ir iedrošinājums. Jums, kuri neesat slimi, tas vienkārši pievelk mūsu sirdis Dievam.

¹⁹⁴ Tas ir precīzi istajā laikā, ko Viņš sacīja, ka Viņš darīs: “Un, kā bija Sodomas dienās, tā būs arī tad, kad atnāks cilvēka Dēls, kad cilvēka Dēls atklāsies.” Saprotat? “Un redzi, Es sūtišu pie jums pravieti Eliju pirms Tā Kunga lielās un briesmīgās dienas. Viņš atjaunos cilvēku sirdis atpakaļ pie Tēva.” Saprotat? Saprotat?

¹⁹⁵ “Un tad taisnie staigās pa bezdievīgajiem, pa pelniem.” Viņi tiks sadedzināti kā krāsni, saprotiet, zeme tiks sadedzināta. Mēs redzam, ka tā tur ieigrims. Un vulkāniskā lava izlīs pa visu zemi, un debesis būs liesmās.

Ak, Gadsimtu Klints, apžēlojies par mani tagad un tad.

¹⁹⁶ Sveicināti! Nu, pirmkārt, tev ir kundžu slimība, sieviešu slimība. Ir arī citas lietas. Tu esi nervoza, tieši tajā vecumā, kad atnāk nervozums. Visādas komplikācijas. Bet tev ir arī vēlēšanās, un tā ir saņemot Svēto Garu. Tā tas ir. Lūk, kas tas ir. Vai tu tici, ka tu . . . Vai tu visā esi atzinusies? Vai tu tici, ka, ja es uzlikšu uz tevis rokas un paprasišu Dievam to izdarīt, atnāks Svētais Gars? [Māsa saka: “Jā.”—Tulk.] Vai tu tam tici? [“Jā, ser.”] Lūgsimies.

¹⁹⁷ Dārgais Dievs, es uzlieku savas rokas šai sievietei apustuliskā veidā un prasu, lai viņa saņem Svētā Gara kristību. Jēzus Kristus Vārdā, lai viņa To saņem. Āmen.

¹⁹⁸ Nešaubies par to. Tas pieder tev, saproti. Tas ir tavs. Tā ir bērnu Maize.

¹⁹⁹ Tev bija tāda nedaudz divaina sajūta, kad es pateicu “sieviešu slimība”, vai ne? Jo arī tev tā bija. Nu, vai tu tici, ka tagad tu būsi vesela? Ej, vienkārši pateicies Tam Kungam.

²⁰⁰ Sveicināti! Vai tu tici no visas sirds? Vai tu tici, ka varēsi ēst tā, kā mēdzi ēst kādreiz, jau sen? Labi. Ej un saki: “Paldies Tev, Kungs. Es ticu tam.” Tā Kunga Klātbūtne.

²⁰¹ Vai tu tici, ka tās muguras problēmas tevi pametīs un tu būsi vesels? Labi. Vienkārši ej, sakot: “Paldies Tev, dārgais Dievs,” un Dievs to dāvās.

²⁰² Vai tu tici, ka vari būt vesels, ka Tas Kungs darīs tevi veselu, un tev nebūs nekāda artrīta, ka tu būsi vesels un veselīgs? Vai tu tam tici? Ej, pateikdamies Viņam, saki: “Kungs, es pieņemu to no visas sirds, un es ticu tam.”

Kā ir ar jums pārējiem, vai jūs Tam ticat?

203 Tu, lūk, šeit, uzliec savu roku tai sievietei, kas sēž tev tieši blakus, pasaki viņai, ka paplašinātās vēnas un artrīts viņu pametīs. Kad viņa . . . ? . . .

204 Lai Dievs tevi svētī. Vai tici, ka tagad tu būsi vesela? Ej mājās un esi. Lai Dievs tevi svētī. Ej savu ceļu un saki: “Paldies Tev, Kungs Jēzu.”

205 Sveicināti! Vai tu tici, ka tā sieviešu slimība atstās arī tevi un tu būsi vesela? Ej un saki: “Paldies Tev, Kungs.”

206 Sveicināti! [Māsa saka: “Sastieptu skrimslī.”—Tulk.] Ak vai, vai! [“Totena.”] Es zinu tavu vārdu. Es—es mēdzu . . . [“Totena.”] kad es biju baptistu draudzes mācītājs. [“Totena.”] Totena. [“Della Totena.”] Māsa Della Totena. Tu šobrīd ciet no muguras problēmas. [“Jā.”] Ar to viss būs kārtībā. Vai tu tici, ka Viņš darīs tevi veselu? Vai atceries, kas notika pirms vairākiem gadiem tur, Miltaunas baptistu draudzē? [“Jā, es to atceros!”] Šodien Viņš joprojām ir tas pats Dievs. Lai Dievs tevi svētī, mana māsa.

Džordž Rait, kur tu esi? Vai tu atceries? Ak, kā . . .

Vai tu tici, ja es uzlikšu tev savas rokas ar šo svaidījumu, vai tu tici, ka tu kļūsi vesela? Panāc šurp. Jēzus Kristus Vārdā, lai viņa tiek dziedināta. Āmen. Tici!

Nu, vai jūs visi ticat no visas sirds?

207 Jā, tas atnes senas atmiņas, redzot šo kundzi! Tomēr es nevaru atcerēties viņas vārdu, bet es . . . [Kāds saka: “Totena.”—Tulk.] Totena. Totena, tā tas ir. Ak jā, viņas meita bija Bertija. Pareizi. Pilnīgi pareizi. Nedomājiet, ka es neko neapzinos, es vienkārši esmu tā mazliet, ziniet, tas ir kā . . . Es nevaru to izskaidrot.

208 Bet tavas muguras problēmas ir beigušās, kundze. Ej, slavē To Kungu un saki: “Paldies Tev, Kungs.”

209 Vai tu tici, ka viss būs kārtībā arī ar tavu sirds slimību? Vienkārši ej, priecājies un saki: “Paldies Tev, Kungs Jēzu,” un tici Tam. Viss ir labi. Tagad tici. Nešaubies.

210 Nāciet šurp, kundze. Vai tu tici no visas sirds? Ar tevi daudz kas nav kārtībā. Tev arī ir muguras problēmas. Vai tu tici, ka Dievs darīs tevi veselu? Labi, vienkārši ej priecājoties. Tas, tas ir Viņš, kas liek tev šādi justies. Pateicieties Tam Kungam. Lai Dievs tevi svētī, māsa.

211 Sveiks, dēlīņ. Vai jūs ticat, ka Dievs dziedinās šī bērna nervozitāti un padarīs viņu veselu? Vai jūs tam ticat? Labi. Klau, draudziņ, ļauj man paspiest tev roku.

212 Dārgais Dievs, aizvāc no šī mazā zēna to ļaunumu un lai viņš dzīvo un ir normāls. Jēzus Vārdā. Āmen.

213 Lai Dievs tevi svētī, brāli. Tu tam tici, vai ne? Ar tevi viss būs kārtībā. It nemaz nešaubies.

214 Pārāk jauns, lai viņam būtu sirdskaite. Vai tu tici, ka Dievs daris tevi veselu? Ej, saki: “Paldies Tev, Kungs, par manu dziedināšanu.”

215 Vai tu tici, ka Dievs dziedinās tavu vēdera kaiti un daris tevi veselu? Ej, priecājies un saki: “Paldies Tev, Kungs.”

216 Viņš joprojām ir Dievs, vai ne? Vienīgais, kas jums ir jādara, ir vienkārši jātic. Vai pareizi? Vai jūs ticat cilvēka Dēlam šajās pēdējās dienās?

217 Pirms pāris minūtēm šeit kaut kas notika, bet es nevaru . . . mēģinu atrast, kur tas notika. Kādam bija ticība, un kaut kas tika izdarīts. Vai arī varbūt es paņēmu viņus nākamajā svētdienā, vai kad es varēju. Vai jūs—jūs . . . Tur tas ir atkal. Tu esi pacēlusi savu roku. Vai tu tici, ka Dievs var dziedināt to sirds slimību, darīt tevi veselu, dziedināt tavu meitu, kurai ir—ir . . . Vai tu tam tici? Nefa kundze, vai tu tici, ka Dievs . . . Leona Nefa. Es tevi nepazīstu, bet tā tevi sauc. Tev ir sirds slimība, un tavai meitiņai ir nieru slimība. Vai tu tici, ka viņa izveseļosies? Tava ticība dara jūs veselus. Tici no visas sirds.

218 Tu, tur aizmugurē, baseinā, stāvi tur aizmugurē, tev ir vēdera kaite, Jēzus Kristus dara tevi veselu.

219 Vai jūs ticat? Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Tagad uzliksim rokas viens otram. Ak, aizdomājieties par to stundu, kurā mēs dzīvojam, aizdomājieties par šo laiku. Aizdomājieties, ka mēs atrodamies pašā Jēzus Kristus, Dieva Dēla, Klātbūtnē. Viņš apsolīja, ka Viņš darīs to pēdējās dienās. Es esmu uzlicis rokas šiem kabalrakatiņiem.

220 Dārgais Dievs, es lūdzu, lai Tu svēti šos kabalrakatiņus cilvēku ķermeņu dziedināšanai caur Jēzus Kristus Vārdu.

221 Tagad, kad jūsu rokas ir uzliktas vienam uz otra, ikviens no jums ir Kristus Ķermeņa loceklis. Tas pats Svētais Gars, kas apsolīja atklāt sirds noslēpumus un darīt šīs lietas, Viņš ir jūsos. Jūs esat daļa no Viņa, un Viņš ir daļa no jums. Lūk, Viņš teica: “Šīs zīmes sekos tiem, kas tic.” Tie esat jūs. “Ja viņi uzlikta rokas slimajiem, tie kļūs veseli.” Un tā, nelūdziet par sevi, lūdziet par to, uz kura esat uzlikuši rokas, jo viņi lūdzas par jums. Tagad lūgsimies kopā, un lai šajā ēkā nepaliek neviena savārguša cilvēka. Kāpēc lai mēs gaidītu vēl ilgāk, mans dārgais brāli, māsa, tas ir šeit, Svētais Gars, Dievs, tieši šeit, tieši Tas, par ko mēs esam runājuši.

222 Dārgais Jēzu, mēs atpazīstam Tavu Klātbūtni. Reiz Tu atdzīvināji to mirušo mazuli, kad viņš bija miris, caur ticības lūgšanu. Dārgais Dievs, šeit ir daudzi, kurus mēs nespējam sasniegt, laiks iet uz beigām, bet viņi ir uzlikuši rokas viens otram. Viņi ir ticīgi. Mēs atrodamies Kunga Jēzus Kristus Klātbūtnē, kurš tika augšāmcelts no mirušajiem, tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

²²³ Sātan, tu esi sakauts! Jēzus Kristus tevi sakāva! Viņš augšāmcelās no mirušajiem un šovakar ir mūsu vidū, apstiprinot šo pēdējo dienu Vēstījumu. Izej ārā no šiem cilvēkiem! Atstāj viņus Jēzus Kristus Vārdā! “Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus,” un tu esi izdzīts. Jēzus Kristus Vārdā, atstāj šo sanāksmi!

²²⁴ Tagad ikviens no jums, kas pieņem savu dziedināšanu, piecelieties kājās. Visi, kas pieņem dziedināšanu, piecelieties kājās. Tagad paceliet savas rokas un slavējiet Viņu!

“Tagad es pieņemu savu dziedināšanu,” sakiēt to Dievam. “Tagad es pieņemu savu dziedināšanu. Kristu, Tu esi tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Tagad es ticu Tev, palidzi Tu manai neticībai. Āmen.”

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,
Slavēšu Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;
Slavējiet Viņu, visi jūs ļaudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis jau.

²²⁵ Vai tad jūs Viņu nemīlat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.]
Tad slavēsim Viņu. Ikviens ar paceltām rokām slavējiet Viņu,
kamēr atnāks brālis, lai mūs atlaistu.

65-0718E Garīgā barība īstajā laikā
Branhama dievnams
Džefersonvila, Indiāna ASV

LATVIAN

©2026 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org